

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

MART - NİSAN 2009

ağın

DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ

Sahibi

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği Adına
Ahmet DEVİREN

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Altan İLTER

Yazı Kurulu
Altan İLTER
Ahmet DEVİREN
Mevlüt ÖKSÜZOĞLU
Mehmet ERGÖNÜL

Teknik Yönetmen
Ömer ÖZTÜRK

Yönetim Adresi:
Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği
Hoşdere Caddesi, Akasya Apt. No: 41-2 A
Y.Ayrancı / ANKARA
Tel:(0.312) 426 75 90 Faks:(0.312) 354 78 38

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği,
PTT 101843 no.lu Çek Hesabı
T.C. Ziraat Bankası Ankara Yenışehir Şubesi
Hesap No: (0471)39775168-5002

Gönderilen yazılar yayımlansın, yayımlanmasın
iade edilmez ve telif ücreti ödenmez.

Bu dergide yayımlanan yazılardaki fikirler
yazarlarına aittir.

Dergimiz Basın Meslek İlkelerine uymaya söz vermiştir.

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi, Ankara Valiliği'nin
12.09.1991 gün ve 8202 yazıları ile ayda bir çıkar.

Yayın Türü: Yaygın süreli

Yıl: 19 Sayı: 207-208
MART - NİSAN 2009 Baskı Tarihi: 11/05/2009

Grafik&Tasarım: **Banu KAHRAMAN**
0 312 342 19 00

Baskı: **HAS-SOY Matbaacılık Bas. Tas. Tan. Ltd. Şti.**
Kazım Karabekir Cad. 95/60 İskitler- ANK.
Tel: 0 312 341 59 94 / 384 03 04

Ağın Düşün ve Sanat Dergisi muhabirleri:
Suat UYANIK : Ağın
Ahmet SAMUR : İstanbul

Ön Kapak : Ağın Ortaokulu Müdürü İbrahim
Uçkunkaya, öğretmen, görevli ve
öğrencilerden oluşan bir grup. (Yıl: 1956)

SAYFA

İÇİNDEKİLER

3	Cumhuriyet Kadınının Yükselişi Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ
4-6	Ağın'ın Sembolleri Orhan ERCAN
7-9	Ağın'da Eski Nişan, Nikâh, Düğünler İsmail N. BEYDEMİR
9	Bilmiyorum (Şiir) Mehmet ERGÖNÜL
10-12	Anılarımdaki Ağın H. Edip OĞUZ
13-14	Eski Köyümü Özlüyorum S. Selami TAŞBAŞI
14	Vahşen (Şiir) Mustafa ÖZDEM
15	Özlem Seyhan TÜRKER
16-17	Sınav Stresine Karşı Yöntemler, Teknikler Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ
17	Sorma (Şiir) Ziya YURTÇU
17	Nasihat (Şiir) Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU
18	Gördüklerim Memduh SOYLU
19-20	Buyuncalı Hüsn A. Fikri YÜCEL
21	Şener'e (Şiir) A. Gülcan DİLEK
21	Abim Fevzi Şener'e (Şiir) O. Edip ŞENER
22	Tek Çocuk Duygu Çataltaş ÇALIŞLAR
23	Güzel Ağın (Şiir) Selami KESKİN
24-25	Elazığ, Üzümler Ambarı Bedrettin KELEŞTİMUR
25	Hatıralarımız Kaldı Ağın'da Celal YALÇIN
26-27	 Türkülerimiz:Nesibe Türküsti Av. Fikret MEMİŞOĞLU
28	Yazarlarımızı Tanıyalım
29	Fıkralar İ. Ekrem KATI
30	Haberler
31-32	Doğumlar-Evlenmeler-Ölümler

CUMHURİYET KADINININ YÜKSELİŞİ

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

8 Mart, Dünya Kadınlar Günü. Bugün neniyle Cumhuriyet Kadınının büyük şahlanışını görmek, ülkemiz için büyük bir şans ve büyük bir güç kaynağıdır. Cumhuriyetle başlayan aydınlanma döneminden, en çok kadınlarımız yararlandı. Onlar, haremliklerin parmaklıkları ya da duvarları arasından çıktılar. Hem kendileri dünya yüzünü görmeye başladılar hem de ülkemize çok değerli hizmetler sundular. Kendilerine, sadece çocuk yapan, ev işlerini gören ikinci sınıf insan olarak bakılan bir uzun dönemi kapattılar kadınlarımız.

Kadınlarımız, Cumhuriyet döneminde, Büyük Atatürk ile güçlü bir kadronun sunduğu aydınlığı, çok iyi değerlendirdiler. Böylece, hem kendileri aydınlandılar, hem de ülkemizi aydınlattılar.

Kadını aydınlanmamış ülkelerin insan toplulukları yarım gibidir. Kadınlar tamamlar, insanların, toplumların bütünlüğünü. Kadınlarıyla görür insanlar uygarlığı. Kadınlarıyla duyar çağdaşlığın sesini; kadınlarıyla tutar meşaleyi ve kadınlarıyla yürütür, koşar ileriye, aydınlığa!

Büyük Atatürk'ün önderliğindeki Cumhuriyet yönetimi, bazı batı ülkelerinden bile daha önce kadınlarımıza seçme, seçilme ve diğer haklarını vermişti; erkeklerle eşit haklara sahip kılınmıştı kadınlarımız. Sağduyulu halkımız, geciken bu hakkı doğal karşılamıştı.

Beş yıllık ilköğretim zorunluluğu, kızlarımızın eğitim almalarını ve vatandaşlık bilincine ulaşmalarını sağlamıştı. Sekiz yıllık zorunlu eğitim bu bilinci daha da güçlendirecektir. On Altıncı Milli Eğitim Şurası'nda, zorunlu eğitimin on iki yıla çıkarılması ise, kızlarımızı ve bu eğitimi almış olan tüm kadınlarımızı, çağdaşlığı anlama ve uygulama düzeyine ulaştıracaktır.

Kuşkusuz kadınlarımız, ileri öğrenimle ve uzmanlık alanları ile ülkemize her yönden hizmet etmektedirler.

Vakıflarda, derneklerde, konseylerde, eğitim ve uygulama merkezlerinde, eğitim ku-

lüplerinde, eğitim birliklerinde ve diğer kuruluşlarda görevli kadın başkan ve üyelerin ne kadar özverili, ne kadar güzel çalışmalar içerisinde olduklarını hayranlıkla izliyoruz.

Değerli kadın öğretim üyelerimiz, değerli kadın öğretmenlerimiz bir yandan öğrencilerini, öte yandan halkımızı aydınlatıyorlar. Hastanelerde, sağlık merkezlerinde görevli doktorların, hemşirelerin ve diğer personelin ne kadar özveriyle çalıştıklarını, takdir duygularımızla görüyoruz. Kamu kuruluşlarında, KİT ve özel kuruluşlarda çalışan kadınlarımız ülkemize hizmet etmenin onurunu duyuyorlar. Türk halkı adına karar veren hâkimler ve savcılarımız, adaleti savunan avukatlarımız yazılarıyla, eserleriyle ülkemize hizmet veren gazetecilerimiz, yazarlarımız, dergi yazarları ve yayıncılarımız, radyo ve TV'lerde görevli kadınlarımız, hep bu hizmet yolundalar. Köylü kadınlarımız, işçi kadınlarımız ülkemizin yücelmesine alın terlerini ve sevgilerini katıyorlar.

Kadınlarımızın, kızlarımızın yurt içinde ve yurt dışında başarıları gurur verici. Yazılı ve görsel yayın organlarında, sık sık onların bilim, teknik, sanat ve spor alanlarındaki başarılarını, dünya rekorlarını öğrenmekten kıvanç duyuyoruz.

Devletimizin demokratik, laik, hukuk devleti esaslarına ve Atatürk İlkelerine bağlı, Cumhuriyetin aydın kadını hem yüceliyor hem ülkemizi yüceltiyor. Bu büyük gücün, henüz aydınlığa ulaşamayan hemcinslerini de kısa sürede aydınlatacağına inanıyoruz. Bu aydınlığı istemeyen bazı karanlık düşüncelilere, menfaat düşkünlerine karşın tüm kızlarımız, kadınlarımız çağın aydınlığına kavuşacaklardır.

Halkımıza kurtuluş heyecanını veren Hali-de Edipler, Nene Hatunlar gibi sizler de ülkemize aydınlığın coşkusu veriyorsunuz. Cumhuriyetin güzel, kahraman kadınları! Size umut, size güven ve size binlerce şükran, saygı ve sevgi... Ey Cumhuriyetin, yücelen, şahlanan kadınları!

AĞIN'IN SEMBOLLERİ

Orhan ERCAN

Beyelması Köyü'nden Mehmet Çakaralmaz:

Beyelması (Hozakpur) Köyü'nden Mehmet Çakaralmaz, kendi halinde yaşayan, hiç kimseye zararı dokunmayan, ailesi ve tüm Ağın halkı tarafından çok sevilen, bakılan ve korunan sonradan melülleşmiş birisidir. Bu yazımda sizlere Mehmet'in yanı sıra diğer bazı kişilerin yaşantısı ile fıkra haline gelmiş olaylardan birkaçını anlatmaya çalışacağım.

Üzerinde en çok durduğu şeyler; şapkası, tek kol giydiği ceket, kemeri ve şalvarıdır. Bir üzerine giydi mi hiç çıkartmasını bilmez. Ağın'dan çokça sigarasını temin ettiğinde köyüne döner. Beğendiği sigara 'üstü çizgili falan' (Üçüncü sigarası) olup, sigarasını yatınca kadar birbirinin peşinden yakar. Fazla kibrit kullanmaz! Köye gidene kadar, yolun belirli yerlerinde kendi tabiri ile Garajları (dinlenme yeri) vardır. Yalnızca yer, içer. Ekmeği cebinden hiç eksik etmez. Çünkü yolda kendisine alışkın köpeklerini besler. Dağum (Dağdağan) ağacından da kuvvetli bir sopası vardır. Sol kolu pek çalışmaz. Fakat sağ kolu bir şahmerdan'dır (balyoz). Çiğ yumurtayı çok sever. Üstüne pul biber atılmış zeytin tanesini, üç öğün olsa yer.

Bir gün köyde iken rahmetli annesi, Mehmet'in üstünü değişmesi için çok sevdiği küçük bacısına ocakta su ısıtmasını söyler. Mehmet, "Daha dün yıkandım" diyerek banyo yapmaya itiraz eder. Çeşitli vaatler üzerine sevdiği bacısının sözünü kıramaz. Banyoya sokarlar. Çok farklı bahanelerden sonra, Mehmet sonunda, "Su sıcak" der. Kardeşi avludaki bakraçla soğuk suyu getirir. Mehmet, şöyle bir bakraçtaki suya bakar ve, "Bu su bayat. Git çeşmeden taze su getir" der. Annesi, bunun üzerine kızına yeni su getirmesini söyler. Kız kardeşi bakracı alıp avlu-

da, çeşmeye gidip dönme süresince bekledikten sonra içeri girer. "Mehmet bak, taze suyu getirdim" der. Mehmet şöyle bir bakraca bakar, sonra suya bakar, "Yok, bu su taze değil" der. Anneleri, "Anam kızım, git çeşmeden doldur da gel" diyerek, kızını çeşmeye gönderir. Geçen bu süre içerisinde Mehmet birkaç kez, "Ben yıkanmıyorum" diyerek banyodan çıkmak ister. Tam bu sırada kız kardeşi, "Mehmet bak suyu getirdim" diyerek banyoya girer. Mehmet tekrar yukardan aşağıya bakracı ve suyu gözden geçirdikten sonra, bu kez, "Tamam" der.

Banyodan sonra odasında köşesine çekilir, sigarasını yakar ve sofrası önüne gelir. Mehmet halinden çok memnundur. Kız kardeşi, Mehmet'e, "Anam Mehmet, sen o suyun bayat olduğunu, çeşmeden o an doldurmadığımı nasıl bildin? diye sorar. Mehmet içini çekerekten, masum bir şekilde annesi ile kız kardeşine bakarak, "Siz şu adama ne gözle bakıyorsunuz? Sanki anlamadım." Kardeşi, "Ne yaptık ki? Neyi anladın?" diye sorar. Mehmet, "İlkin avluda bekledin bekledin geldin. Sanki anlamadım." Kız kardeşi, "Ey...İkinci sefer nasıl anladın?" diye sorunca, Mehmet, "Gözüm kör mü? İlkin bakracın etrafı kuruydu, ikinci seferde ıslanmıştı ve bakraç suyla tam doluydu" diye cevaplar.

Bundan yıllarca önce, bir yaz günü Koçan'daki kahveyi Necmettin Akkaya'nın işlettiği dönemde kahve oldukça kalabalıktı. Oyun oynayacak masa bir tarafa, oturacak bir sandalye bile yoktu. Mehmet iki sandalyeyi birden işgal etmiş, birinde oturuyor, diğerine de çay, sigara ve kibritini koymuş, yalnızca sevdiği insanları yanına çağırıp oturması için işaret ediyordu. Kolay kolay da hiç kimseyi pek yanına sokmaya yanaşmıyordu. Kiminden çay talebinde bulunuyor ve ada-

mın, “ Mehmet, daha çayın bitmemiş” demesi üzerine de etrafındaki adamlara dönerek, “Yav, bu da bişeyden anlamıyor. Sen nede-sin, söyle çay gelsin, o da yedekte kalsın (çay-ı soğuk içer).” Bir başkasından üstü çizgili ister (Üçüncü sigarası) ve sigaralar anında gelir. Bilmeyenler sandalyesine veya eline uzatırlar. Getirenlere, “Ulan git” der. Orada huyunu bilenler, “Duvarın üstüne... taşın üs-tüne koy” derler. Mehmet düşüncesine göre veya gideceği zaman gider ve alır. O süre içerisinde hiç kimse sigaraya el uzatmaz. Yoksa sopası ile ikaz eder.

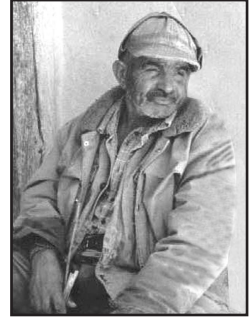
Keyifli zamanlarında; Kemal Atatürk, Zü-beyde Hanım, Fevzi Çakmak, Karabekir'den bahseder. Karabocık'ten (Neşe Karaböcek), Muazzez Türüng'den türküler söyler. Gözüne kestirdikleri ile oyun bilmediği halde kâğıt oynar. Kâğıt destesini ikiye böler. Karşılıklı birer birer atarlar. Elllerinde kâğıt bittimi, Mehmet tek eliyle hepsini toplar. “Ben seni yendim, çabuk çaylar gelsin” der.

Kahvede o gün, Mehmet'in etrafındaki ka-labalık dağılmıştı. Tek başına oturmuş çayını içtiği sırada, bizleri seyreden tanımadığımız bir adam, Mehmet'in sözleri ve davranışları ho-suna gittiğinden onu konuşturmak istedi. Mehmet sertçe, sandalyesini uzağa koyması için eliyle işaret etti. Tabii ki Mehmet yalnız tanıdıkları ile ilgilendiğinden, o adam ne dese ağzını bıçak açmıyor ve ters ters bakıyordu. Adamın çay, şapka, sigara, kibritten bahset-mesi de Mehmet'i açmamıştı. Tam o sırada ya-nımızdakilerden birisinin, “Mehmet ne o, bu adamı nerden tanıyorsun?” demesiyle birlikte, Mehmet tüm heybetiyle ayağa kalktı ve sopa-sını yere vurarak, “Abey... Abey... Hele şuna bak. Yel vurdukça sütleğen de başını sal-lar, tevek dalıyım diye söyler” dedi. Bu söz üzerine o şahıs kahveden ayrıldı ve Mehmet de arkasından, “Get ulan, get...” diye bağırdı.

Mehmet Çakaralmaz halen hayatta olup, Beyelması Köyü'ndeki evinde kalmaktadır. Kophinikli Mehmet Küçük, Aş evi'nden aldı-ğı yemeği haftada 3 kez Mehmet'e götürmek-tedir.

Bahadırlar (Zabulbar) Köyü'nden Hakkı Ayhan:

Hakkı Ayhan, Bahadır-lar (Zabulbar) Köyü'nden olup, Zeki Özer'in üvey kayıydı. Gençliğinde, çiftinde-çubuğunda çalışır iken, bir nedenden dolayı Ağın'da cezaevine düş-müş ve yapılan baskılar sonucu aklını kaybetmiş-tir. O günden sonra melül melül gezmeye başlamıştır. Bu durum karşı-sında önce karısı kendisini terk ederek Tepte Köyü'ne gitmiştir.

Hakkı; önceleri El Sanatları Eğitim Mer-kezi, Belediye ve Aş evi tarafından koruma altına alınmış ve sivil elbise giymediğinden tüm giysileri de jandarma karakolu tarafından temin edilmiştir. Denizli Köyü'nden şoför Yusuf Canpolat'ın asker arkadaşı olarak 6 ay İskenderun'da askerlik yapmış ve tüm ömrü-nü Ağın'da geçirmiştir.

Soğuk bir kış gününde eniştesi, “Hakkı gel bizde kal. Yazın yine evine gidersin” der. Hak-kı'ya, Kuzgeçe Mahallesi'nde Zeki Dayının Bahriefendil'den aldığı evde, kış odasında yerini yapar. Hakkı'nın rahatsızlanan ve iste-mediği Analığı da oradadır. Fırtınalı ve soğuk bir günde Hakkı dışarı çıkmaz. Eniştesi ve ab-lası tarafından yemekleri hazırlandığı bir sırada, Hakkı ile Analığı da ocak başında karşılıklı ateş karşısında oturuyorlarmış. Hakkı bir şeyler söyleyeceği zaman pürdikkat bakarmış. Zeki Dayı o anın farkına varıyor. Dikkatlice seyredi-yor. Hakkı, Analığına, “He yavrum he, nedesin, yerin rahat. Sen bıçak, Zeki kuyruk. Kes kes ye” diyor. Havalar ısınınca da bir vukuat çık-madan Hakkı yine eski yerine dönüyor.

El Sanatları Eğitim Merkezi'nde kaldığı dönemlerde, bir öğlen paydosunda personel salonda çaylarını içerken, hava yağmurludur. Hakkı Çece nerelerde ise ıslanmış ve ayakları çamur içinde salona girer. Kendisi ıslanmış ve üşümüş olduğundan, herkesin sıcak yerde oturmasını ve çay içmesini hazmedemez. Göz-

leri yuvasından fırlamış gibi Venkli Metin Öztürk'ün üzerine yürür. "He ulan, hazır konmuşuz!.. Et benden, patates benden, bulgur-pirinç-mercimek benden, ekmek çay benden..." dedikten sonra Metin'in yakasına yapışır. "Ulan, atın mı var, katırın mı var, et kesecek satırın mı var? Ulan yiyip içip bir de üzüm karşı gülürsün" der ve birbirlerine girerler. Bu sırada Müdür muavini Mehmet Bey araya girer. Hakkı esasen ona da çok kızmaktadır. Salonda diğer oturanlar da araya girip, zorla onu bir sandalyeye oturturlar. Mevlüt bir sigara verir, Akif çayını getirir ve sonunda durum düzelir. Hakkı kalkıp Metin'e sarılır. Mehmet Bey, "Hakkı, az önceki halin neydi?" deyince kalkıp ona da sarılır ve şöyle der. "Anam, sizlere ganım gaynir. Sizleri çok sevirim." Yağmur dinmiştir. Hakkı tekrar araziye çıkar.

Dört-beş yıl önce kaybettiğimiz Hakkı'ya Allah'tan rahmetler diliyorum.

Tarlabaşı Mezrası'ndan Kurdik Dayı:

Kısa boylu, yüzü güleç, kalın camlı gözlüğünün altında gözleri parıl parıl parlayan, hesabını kitabını bilen, gençliğinde güçlü kuvvetli, çiftinde çubuğunda olan, kimseye karışmayan

ve komiklik yapan (birazcık Hacıvat'a benzer), iyi bir aile reisiydi Kurdik Dayı. Yaklaşık 5-6 yıl önce ne yazık ki onu da toprağa yolladık.

Ağın'a gelebildiği zamanlarda, Berber Fevzi Dayı'nın Koçan'daki dükkânında oturur ve tıraş olmak için sıra beklerdi. Gelip gidenlerden, çok iyi anlaştığı Serhan Polat'ı sorar ve oraya gelmesini söylerdi. Serhan eğer seferde değilse, Kurdik Dayı köye dönene kadar beraber olup sohbet ederler, sonra Serhan onu köye yolcu ederdi.

Bir gün Tarlabaşı (Haskini) Mezrası'ndaki arazi anlaşmazlığı için, mahkeme keşif için araba tutar. Şoför Serhan Polat'tır. Savcı, hâkim, tapu müdürü ve diğer görevliler (Rıfki Serttaş veya İbrahim Erdemli), dosyalar ve daktilo makinesi ellerinde Haskini'ye giderler. Köydeki davacı, davalılar ve şahitler de

dava konusu olan araziye çoktan gitmişlerdir. Kurdik Dayı durur mu, o da merakından orada hazır bulunmaktadır. Kâtip dosyayı açmış, hâkim de iddianameyi yüksek sesle okumaktadır. "Kuzeyi dağ, güneyi Yaşar'ın, doğusu Coşkun'un, batısında Kemal'in tarla ve meşeliği bulunan arazide..." dediği sırada, Kurdik Dayı birden patlıyor. "Vay kerhaneci deyyus vay, ula buraları benden eyi tanır" diyor. Hâkim, "Bu kimdir? Gel bakalım buraya" deyince, köylüler özür dileyerek uzağı göremeyen Kurdik Dayı'yı hâkim beye tanıtıyorlar.

Küzne Köyü'nden Mevlüt Köprülü:

Ağın'ın tanınmış melül kişilerinden biri olan Mevlüt Köprülü; etrafa zararı dokunmayan, çok dinleyip, az ve olumlu konuşan, günlerinin çoğunu emniyet binasında geçiren, hafif öne eğik düşecekmiş gibi yürüten birisiydi. Okuma yazması yoktu.

Bir kış akşamı, Koçan'daki yukarı kahvede, sobanın yanındaki okey masasında oyun oynayanlardan daha fazla kalabalık bir seyirci topluluğu, iddialı oyunu dikkatli bir şekilde izlemektedirler. Bunların arasında Mevlüt de vardır. Oyunda son el oynanmaktadır ve sayılar birbirine çok yakındır. Sıfır yapan canını kurtaracaktır. Ayaktakilerden biri, Mevlüt'e şaka yollu, "Mevlüt, sakın A....'nın elini söyleme" der. Heyecan son haddini bulmuş ve ortalık oldukça sessizdir. Aynı kişi, ikinci defa yine, "Mevlüt, sakın elini söyleme" der. Ayaktakilerden bir başkası, "Yahu... Mevlüt'ün okuması yazması mı var ki elini söylesin" der. Bu söz üzerine içerleyen Mevlüt, "Niye oğlum, niye okumam yazmam yokmuş. Elindeki iki taşı ters çevirmiş. Açsın ki söyleyem" (Okeylerin yeri belli olmuştur) sözü üzerine ıstakalar ters çevrilir, herkes kahkahaları koyverir. Oyun bitmiştir...

Mevlüt'ü yakalandığı amansız hastalık yüzünden geçen yıl kaybettik. Toprağı bol, mekânı cennet olsun.

AĞIN'DA ESKİ NİŞAN, NİKÂH, DÜĞÜNLER

İsmail N. BEYDEMİR

(Geçen sayıdan devam)

Uzak yerlerdeki yakınlarla, düğün başlamadan önce yazılı, yahut ısmarlama ile çağrı yapılmıştır. Yörede tanınmış yemek pişiricilerden biri getirilip konuklar için yiyecek hazırlığı da yapılmıştır. Yöremizde bu işi iyi yapan Horoçlu Hakkı Çavuş, aranan ustalardan-
dı. Düğünün birinci günü, sabah yemeğinden sonra düğün alanında toplanılıp kısa bir fasıl geçirilirken düğüncü gideceklerin toplanması sağlanırdı. Gelin evinin uzaklığına göre düğüncü gidişi ayarlanır, uzak bir yere gidilecekse erken çıkılır, köy içindeyse öğlen sonuna dek de beklenirdi. Bu günün düğüncüsü damat evinin cehézini kız evine götürmek için giderdi. Geline alınmış giysilerin konduğu “sëshgane” denilen sandık, yatak takımı gibi eşyalar evde sergilenerek komşuların görmesi sağlanırdı. Uzak yerlere gidilen düğüncülerde çoğu kez kız yakını gençlerin çalgıyı yanlarında bırakma istekleri sorun çıkarırdı. Kız evinin nazını çekmek, yumuşak davranmak, oğlan tarafının görevidir. Bu durumda oğlanın kirvesi ve sağdııcı araya girerler, çalgı için ısrarı yenemezlerse, yakınlarda bir yerlerde sağlanan bir çalgı takımıyla gençlerin gönülleri alınırdı.

İkinci gece, düğünün en önemli bölümüdür. Düğün alanı gündüzden hazırlanıp, ışıklandırma düzeneği ile gösteriye sunulacak temsil için gerekli sahne hazırlanırdı. Dut çarşaflarıyla yapılan oyun yeri, kadın ve erkeklerin iyi izleyebileceği durumda hazırlanır, akşam yemeği erkenden yenir ve oyunlarla eğlenceler başlardı. Artık gelecek kimsenin kalmadığı anlaşıncı, konuklar gündüzden hazırlanan gözleme yerlerine sıralanıp otururlar ve çalışılan oyun oynanırdı.

Müsamere denilen bu oyun sürerken bir yandan da güveyinin kına töreni için hazırlık yapılır, “Dede Oyunu” denilen gösteri için “Dede”, “Zeybekler” ve “Dedenin Kızları” hazırlıklarını yaparlardı. Dedeyi oynayacak oyuncuya sakal takılırdı. Yöremizde bu oyunu büyük bir başarı ile oynayan, Karabekmez Dayı’nın damadı Hastekli Süleyman Tokmak ağabeyimiz vardı. Çıplak bacaklı iki erkek oyuncunun eline, ucunda dolanmış beze gaz dökülüp yakılan sırtıklar verilir ve iki erkek oyuncuya da kadın giysisi giydirilip başlarına örtü takılırdı. Bu gece için müsamere hazırlığı yapılmamışsa, “Dede-Zeybek Oyunu” kesinlikle yapılması gereken bir gösteridir. Kına ve dede hazırlıkları tamamlanınca çalgı çağrılır, önce Dede, Zeybekler ve Kızlar ortaya gelirlerdi. Zeybekler ellerindeki ucu yanan sırtıklarla ortalığı açar, alanı genişletirlerken Dede, Muhtar’ı çağırırdı. Muhtar adına, gözleyicilerden biri çıkar ve Dede’nin oynamak için istediği izni verirdi. Bunun üzerine Dede ile kızları oynamaya başarlardı. Dışarıdan birileri kızlara sarkıntılık ederlerken, Dede elindeki değnekle kızlarını korurdu. Bu arada başka bir kimse kızlardan birini çekip oyun alanı dışına çıkarır, kızının kaçırıldığını fark eden Dede de dövünüp dururken diğer kızı da kaçırlırdı. Daha çok dövünen Dede, sonunda düşüp bayılırdı. Zeybekler ortayı açık tutmaya çalışırken, Muhtar, kızları bulup Dede’nin baş ucuna getirirdi. Muhtar, Dede’yi ayıltamayınca kızlar Muhtar’ı bir yana itip Dede’nin başının üstüne çömelir ve burnuna yellenir gibi yapıp Dede’yi ayıltırlardı. Ayağa kalkan Dede, kızlarla oynamaya başlayınca, kına oynayacak oyuncular düğün alanında yanına gelirlerdi.

Kına yoğrularak tabaklara serilir ve içine mumlar dikilerek her oyuncunun eline mumu yakılmış bir tabak verilir. Çalgı, damatla birlikte kınaya gelen oyuncular karşılar, düğün alanına Ağır gol oyunuyla gelinirdi. Aynı oyunla ortada birkaç dönüş yapıldıktan sonra Ağır halaya geçilirdi. İşte bu anda yörede Ağır halayları iyi oynayanlardan oluşan bar dizisi, düğünün en önemli bölümünün törenini yaparlardı. Damadın babası, amcası ile tüm yakınları, “Kına Oyunu” barında yerlerini alırlardı. Bir ara damat halay başına alınır, “Breee!”, “Çok yaşa!” ünlemleri ile alkışlanırdı. Damada; tüm yakınları ve arkadaşları para yapıstırır ve oyunun sonlarına doğru, davulcu davulu yatık tutarak bahşiş toplardı. Kına oyunu bittikten sonra düğünün resmî töreni bitmiş olur ve konukların büyük bölümü dağılırdı.

Sağdıç, güveğiye alarak eve götürür ve eline kına yakıldıktan sonra yatırılırdı. Yarınki gece gerdek gecesi olduğundan damadın uykusunu alması amaçlanırdı. Gelin evi yakında ise, kızın kınasının yakılması ve kenkül kesimi için kız evine de çalgı ile gidilirdi. Şimdi unutulmuş olan kenkül kesme töreni, gelinin yanaklarından aşağı uzatılan saçın ağız düzeyinde kesilmesi işlemiydi. Kızların saçları, evleneceği döneme dek hiç dokunulmadan uzatılır ve örük yapılırdı. Gelin olduğu dönemde bu törenle kenküllü kesilir, kadınlık dönemi de kenküllü olarak sürdürülürdü.

Resmi törenler bittikten sonra çalgı ile birlikte özel eğlence yerine oturulur, içkili eğlence bazen sabahlara dek sürerdi. Bu eğlence oturumu için seçkin konuklar çağrılır, türküler ve oyunlarla geç vakitlere dek eğlenilirdi.

Sabahleyin birkaç saatlik bir dinlenme süresi sonunda, yarı ayık, yarı uykulu kalkılır ve düğüncü toplanması için çalgı çalınarak öğlen yakınına dek beklenirdi. Düğüncünün bu gidişinde kalabalık olması, düğünün şanıdandır.

Bu gerekçe ile yaşlı-genç, kadın-erkek tüm komşular düğüncüye katılır, gelin alma törenini şenlendirirlerdi. Yeterli kalabalık toplanınca; önde çalgı takımı, arkasında erkekler, erkeklerin arkasında da kadınlar olarak, düğüncü yola düzülürdü. Çalgının yanında türküçülerle, oyuncular yürürlerdi. Dün, gelin evinde bırakılan séshğanénin yüklenmesi için bir at da birlikte götürülürdü. Gelin evinden konulan céhézin aynı yükte getirilmesi olanaksız görülümüşse ikinci bir at daha götürülürdü.

Gelin evine gelindiğinde gelinin kardeşi kapıyı açmazdı. Sağdıç ve kirve kapıyı açmak için istenen kardeş armağanını vererek kapıyı açtırırlardı. Kadınlar, düğün evine girerek gelinin çıkarılması için son hazırlıklara yardımcı olurlar ve erkekler ev yakınında bir yerde sunulan kahveyi içip, bir fasıl geçerlerdi. Gelin hazırlandıktan sonra séshğanéler yüklenir, gene ortasına evin küçüklerinden birisi bindirilirdi. Gelinin babası, anası ve yakınları yanına giderler, gelin büyüklerinin ellerini öperken çalgı “Gelin ağlatma” havasını çalardı.

Bu arada gelinin bineceği at avluya çekilmiştir. Gelin ata bindirilerek kardeşi yahut bir yakını atın başından tutardı. Avlu kapısından çıkarlarken çalgı “Atladı Geçti Eşiği” Gelin çıkarma havasına başlardı. Yakınlarından iki kişi gelinin iki yanından tutar, ağlamakta olan gelinin düşmemesini sağlarlardı. Yol havası ile, gene çalgı önde, gelin erkeklerin orta yerinde olarak yola çıkılırdı. Köy çıkışında gençler yola bir sıruk yahut ip çeker, “şiş bahşişi” denen armağanlarını isterlerdi. Kirve ve sağdıç önceden bu durumlara hazırlıklı olduğundan, gereğini yapar ve düğüncünün önünü açarlardı. Köyden köye gidiliyorsa kırsal kesimin bir yerinde, köyün çobanı bir koçu gelinin önüne getirerek armağanını isterdi. Gelin eğer attan inmeden eğilip bu koçun

ayaklarını yerden kesecek kadar kaldırılabirise koç gelinin olur ve bu armağan da geri verilmezdi. Gelinle damat aynı bölgede oturmakta iseler gelinin yolu şaşırması, canı sıkılınca anası gile kaçmaması için yolu uzatırlardı. Güveği ayaklamaması için de evin altından dolaşarak gelinirdi. Bu davranışla, erkeğin kadına egemenliği ve üstünlüğü kuralı uygulanırdı.

Düğün gelin almaya gidince, damadın da hazırlıkları yapılmaya başlanırdı. Önce arkadaşları tarafından yıkatılır ve gelin evinden gelen çamaşırları giydirilirdi. Tıraş ettirilirdi, ceketinin cebine leblebi, kuru üzüm ve bozuk para konurdu. Çıkarılan gözlemci, düğünün gelmekte olduğunu duyurunca arkadaşlarıyla birlikte, evin kapısının üstündeki dama çıkarlardı. Arkadaşlarının elinde, yanları çakı ile yarıp arasına bozuk para sokularak hazırlanmış bir elma bulunmaktadır. Gelin kapının önüne gelince, at; güveğinin önüne getirilerek durdurulur ve güveği arkadaşının elinden elmayı alarak gelinin başına atardı. Elbette elma gelinin başını acıtmaktadır. Bundan amaç da, gelinin eve bir tür korku ve çekingenlik duygusuyla girmesini sağlamaktır.

Bundan sonra güveği cebindeki çerezi avuçlayarak gelinin başına atardı. Çerez içindeki bozuk para büyüklerce de kapışılır ve bu paranın kese pingeli olarak uğur ve bereket getirdiğine inanılırdı. Sağdıç ve arkadaşlarının eşliğinde güveği aşağı iner. Evin avlusu uygun yapıda ise gelin atla içeri sokulur, değilse üzerine bir dut çarşafı gerilerek attan indirilirdi. Babası evinde ata binerken de böyle yapılırdı. Gelin üzüngiden ayağını çekince, kardeşi yahut yanında gelen bir yakını, boşalan üzüngiye kendi ayağını koyarak ata biner ve oradan uzaklaşırdı. Bu arada güveği de gelinin yanına gelmiş olurdu.

(Devam edecek)

BİLMİYORUM

Mehmet ERGÖNÜL

Bilmiyorum ıssız dağlar başında

Ekmeğimi ağı ile karan kim?

Yıllar geçer yol gerçeğe ulaşmaz

Ak düşümü karalara yoran kim?

Bir ince dalım var kuşlar konuyor

Verdiğin gül can evimde kanıyor

Adın yazsam parmaklarım yanıyor

Senin gibi yüceliğe eren kim?

Marmara'da hayal gemim batırdım

Güldeğinden sana nergis getirdim

Bin yıl önce dergâhında oturdum

"Gel" diyorsan buralarda duran kim?

Uyan artık suskunluğun bitmeli

Paletinde renk kuşları ötmeli

Ferhat olup Arapgir'e gitmeli

Bilmiyorum yolumuza duran kim?

Susma n'olur gün denize düşüyor

Güz yanaştı yapraklarım üşüyor

Gam közündeki çağ çilesi pişiyor

Kapımızı usul usul vuran kim?

Dert uyutmaz gece boyu zardayım

Ateş yağsa donuyorum, kardayım

İşte şimdi çaresizim, dardayım

Hatırlayıp dost halini soran kim?

Yere düştü yıldızlara astığım

Dertli baştan bizar olan yastığım

Yeter artık yıllar boyu sustuğum

Saatimi sessizliğe kuran kim?

Dilsiz kaldım dil ehlini ararım

Gam sisim yeryüzünü sararım

Bir bakışla bin bir soru sorarım

Karanlıkta gözlerimi gören kim?

Hicran değdi darmadağın yaprağım

Ne ot biter, ne çimlenir toprağım

El değmemiş, bağıbansız bir bağım

Boş tarlayı evlek evlek süren kim?

ANILARIMDAKİ AĞIN

H. Edip OĞUZ

İlkokula Nuri Onat'ın öğrencisi olarak Ağın'da başladım. İkinci sınıfta iken ilk şiiri 23 Nisan Bayramında okudum. 'Vatan' veya 'Bayrak' adlı bir şiirdi bu. Bu şiiri bana annem ezberletmişti. Kendisinin de bu şiiri Samsun'da Atatürk'ün karşısında okuduğunu ve hâlâ ezberinde olduğunu tüm detaylarıyla anlatmıştı. Şiirle ilk tanışmam böyle olmuştu. Daha sonra, ilk ve ortaokul yıllarımda hemen her bayram ve anma günlerinde ya şiir ya da günün anlam ve önemine dair metinler okudum.

Dokuz veya on yaşlarında idim. Ağın'da, şimdi yıkılmış olan eski Hükümet binasının önünde bir ağabeyimiz beni yanına çağırarak temsilde rol vereceğini, bir iki arkadaşıyla yanına gitmemi söyledi. İşte o gün, Merdan (Adnan) Binyazar'la tanışmıştım. Fikret Tayaz, rahmetli Süleyman Erdoğan ve karakolda görevli başçavuşun oğlu Halil ile birlikte yanına gittik. Hazırlık sürecinde bizleri oyuna hazırladı, yapmamız gerekenleri anlattı. Sonuçta yırtık-ırtık giysilerimizle görevi yerine getirdik. Kimsesiz veya fakir aile çocuklarını temsil ediyor, ağlayıp sızlayarak canlandırıyorlardık. Sonradan öğreniyorduk ki 'Harput'ta Bir Amerikalı' oyununun figüranları olmuşuz. Başarıımızdan dolayı da gururlanıyorduk sanıyorum.

Ortaokulda öğrenci iken yine Merdan Ağabey, 'Çanakkale Şehitleri' adlı bir oyunu sahneye koymuş, bana da bir rol vermişti. Bu rolümü de başarıyla oynamıştım. Onun oynadığı rolünü de büyük bir hayranlıkla izliyordum. Bana vermiş olduğu bu güven duygusundan cesaret alarak, 1961-62 Öğretim Yılı'nda Ağın Ortaokulu olarak 'Vatan Yahut Silistre' piyesini sahneye koymuş ve onlarla beraber oynamıştım. Halk büyük bir coşkuyla izlerken, Abdullah Çavuş rolünü üstlenen Modanlı Niyazi ismindeki öğrencinin her, "Kıyamet mi kopar?" sözleri ile

seyirci adeta gülmekten kırılıyordu diyebilirim. Sonradan öğrendiğime göre Niyazi öğretmen olmuş. Mesleğinde de başarıyla hizmet vermiştir sanıyorum.

Ben bu yapmış olduğum etkinlikten duyduğum hazı hâlâ yüreğimde taşıyorum. Bu duyguların ilk ateşini yakan Merdan Ağabeyime hayranlık duygularımı her vesile ile ilettiğimdir. Tekrar minnet ve şükranlarımla iyi ki vardır, iyi ki varsın sevgili ağabeyim diyorum.

Muhakkak ki Ağın'ımızın geçmişinde gerek kültürel gerekse sosyal içerikli birikimleri tarih yazacak kadar donanımlı olanlar çoktur. Ben gördüklerim, öğrenip dinlediklerim ile ancak altmış yıllık bir geçmişe tanıklık edebilirim.

Uzun yıllar Ağın'ımıza gelememiş ve yürekleri memleket sevgisi-sevdasıyla dolu olanlar, hiç görmemiş ancak merak eden genç-yaşlı insanlarımız ile geçmişte her köşesinde iz bırakanların anılarını tazelemek açısından bir bilgi notu olarak bu yazıyı yazmayı amaçladım. Bunu yaparken de; bir anlamda içerik olarak daha kapsamlı ve daha iyi yazacaklarını tahmin ettiğim kişilere bir mesaj iletmek amacıyla, bu yazıyı kaleme aldığımı özellikle belirtmekte yarar görüyorum.

Ancak yazıda adları geçen büyüklerimizi, o dönemlerdeki hitap ve lakaplarıyla zorunlu olarak tanımlama durumunda kaldığımı vurgulayarak, haddini aşmış bir konumda telakki edilmemi belirtmekte özellikle yarar görüyorum.

Ağın'ımızın sosyal ve kültürel etkinlikleri şüphesiz ki benim çağlarımdan önceleri de vardı. İlkokulumuzun sahnesinde kimbilir daha hangi etkinlikler yapıldı ve yaşandı? O etkinlikler anlatılsa, yazılıp-çizilseydi bugün çok daha sağlıklı bilgi sahibi olur ve geçmişimiz hakkında daha gerçekçi bilgileri sizlere yansıtmaya olanağı bulabilirdik.

Bir Abdullah Lutfü Efendi (Tahtasız Hoca), çok büyük hizmetleri olmuş Müderris Hüseyin Hüsnü Efendi... Yaz tatillerinde buluşup fıkrâ ve nüktelerini-esprilerini söyleyip yâd ettiğimiz Ağın ve köylerinden insanlarımız ne büyük değerlerdi... Örnekleme gerekirse; İbik Dayı, Kahvecigil'in Osman Ağa, Vahşenli Kortikoğlu ve diğerlerinin zaman zaman Dergimizde yayımlanan anılarını okumak, başbaşa kalmak ne hoş şey...

Çocukluk yıllarımdan; Recep Dayıyı ve Çınaraltı'ndaki kahvesini anımsıyorum... Kahvenin-dükkanların önünde bastonunu iki eliyle tutup, alnına dayayarak sandalyede oturan Noman (Kör) Gençosmanoğlu Amcayı; Şemsettin Korkmaz, Niyazi Yıldırım Gençaydın (Gençosmanoğlu), Postacı İlhan Ercan'ın okudukları kitap ve gazeteleri dinlerken anımsıyorum... O zamanlar Recep Dayı'nın kahvesi bir Halk Mektebi niteliğindeydi. Ankara ve İstanbul'dan gelen 15-30 günlük gazete, dergi, kitapların okunduğunu, içeriklerinin irdelendiğini ve üzerinde sohbetlerin yapıldığını anımsıyorum. Mehmet ve Kasım Aktaş kardeşlerden, az da olsa dinlediğim savaş ve seferberlik anılarını anımsıyorum... Ömer Lutfü Efendi'yi, Sadık Efendi'yi, Mehmet Efendi'yi (İmam Emmi) ve daha nicelerini yine Çınaraltı kahvesinden anımsıyorum...

Aşağı cami ve karşısındaki karşılıklı dükkanlar ile eski Hükümet binasının olduğu meydana resmi bayramlar kutlanır, anma merasimleri burada yapılır. Caminin yanında, duvarla çevrili bahçede, sütun üstünde Atatürk'ün bir büstü vardı. O zamanlar Lollar'da bulunan okulumuzdan kutlamalara gelirken Gençlik (Dağ başını duman almış), Çanakkale, Ankara Ankara marşları ile gelir ve yine bu marşları söyleyerek okulumuza dönerdik. Bayramlarda bizlere kırmızılı-mavili halkalı şekerler dağıtılırdı.

Ülkemizin küçük bir ilçesi olmasına karşın, kültürel değerler olarak geçmiş bir güneş gibi ışık saçan Ağın'ımız birçok değerler yetiştirmiş ve ilklere imza atmıştır.

Osmanlılar döneminde kıt imkânlarla okumuş muallimler (öğretmenler) yetiştirmiştir. Arap harfleri ile yetişen bu öğretmenler, Cumhuriyet döneminde kısa sürede Latin harflerini öğrenip Cumhuriyetin öğretmenleri olarak hizmetlerine devam etmişlerdir. Ne kadar şanslıymışım ki, bu öğretmenlerin birçoğunu tanıma mutluluğunu ben de yaşadım.

Abdullah Lutfü Efendi'nin kızı Seniha Hanım, Salim Gençosman, Süleyman Nazif İlter, Halim Özkul, Mustafa Oğuz, Necip Soylu, İbrahim Baytaş, Hasip Baytaş, Ahmet Tuncer (Andiri muallimi), Güzel Emmi İbrahim Özel, Cevat Onay, Fikri Yücel, Mustafa Kabasakal, İbrahim Beşe, Nedim Gençosmanoğlu, Seyfi Beşe görüp tanıdıklarımdan yalnızca bazılarıdır. Daha sonra ilkler olarak Köy Enstitüsü çıkışlılardan Mehmet Serttaş, Bahattin Yandımata, Mehmet Alp, Mehmet Akıllı, Lutfü Özmen, Turgut Gençosman, Hüsnü Aydoğmuş, Ahmet Deviren, Hamit Erdoğan... Onları takip eden Akçadağ ve Dicle Köy Enstitülerinden yetişen öğretmenler o kadar çok ki isimlerini yazmak sayfalar alır. Yurdun dört bir tarafına dağılan bir eğitim ordusuna sahip olan ilçemiz, 'hangi şehir, ilçeye hatta köye gitseniz bile kesinlikle bir Ağınlı öğretmenin izine rastlarsınız' savını doğrulayacak kadar ünlenmiştir.

İşte bir zamanların yüzde yüze yakın okuryazarı ile ülkede isim yapmış bir beldenin, tarihi geçmişi kıvanç verici değil midir? Cezaevi olup da mahkûmu olmayan bir ilçe ilklere imza atmış değil midir?

Hâkim ve savcılarının; ufak tefek arazi davaları ve veraset ilamı çıkarma dosyaları dışında genellikle başka dava dosyası bulunmayan mahkemelerde işsizlikten yakınmaları, yörenin kültürel değerlerinin birikimlerinden kaynaklanıyor mu? Birçok endişelerle geldiklerini ifade eden kamu görevlilerinin, öğretmenlerin, askerlerin Ağın'ı tanıdıktan sonra mümkün olsa da hep burada kalabilsek diye memnuniyetlerini ifade etmeleri ve edindikleri samimi dostluk ilişkilerini hâlâ devam ettirenlerin bulunması, buradaki sosyal yaşantının bir göstergesi değil mi?

Ekonomik kaynakların sınırlı olması dışı açılımı zorunlu kılmış, okumayana ekmek yok bilinci ile her düzeyde her meslekten; yazarları, çizerleri, bürokratları, askerleri, doktorları, mühendisleri, hukukçularıyla hangi kuruma gider-seniz gidin mutlaka Ağın'ın yetiştirdiği değerle-re rastlamak mümkündür. Bu durum, bir anlam-da Ağın'ın sosyal ve kültürel yapısının geçmişine de ışık tutmaktadır.

Esnaf ve zenaatkârlar, o zamanlar genellikle Aşağı çarşıda yoğunlaşmıştı. Kepekçi Dayı, Giranili Doktor Dayı, Cemal Serttaş, Şemsettin Korkmaz, Kılıç Dayı, Yemenici Kamil Niksarlı, Terzi Muhlis İkinci, Hamza Uyanık, Manifaturacı Celal Apak, Berber Mehmet Amcanın oğlu Gencağa Ercan, Kuyumcu Hüseyin Uyanık, Nuri Acar, Kunduracı Halit Fırat Aşağı çarşı es-naflarından bazılarıydı.

Koçan ve civarında ise; Manifaturacı ve ay-nı zamanda Ağın Belediye Başkanı olan Ekrem İspir, Demirci Rıza Karagülle, Kahveci Fahri Dayı, Kuyumcu Cemil Modan, Yemenici Bedri Baytaş, Süleyman Koçer, Köse Emmi, Yaho Dayı bulunmaktaydı.

Ayrıca mahalle aralarında da; Saatçı Kadiyo-ran Mehmet Kapısız, Marangoz-Berber-Dişçi Mehmet Ercan, Fotoğrafçı Mehmet Şen, Kalaycı İbrahim Erbakan ve kardeşi, Fırıncı Noman (Got-tik Lömen) Amca, su değirmeni işleten Kadın-gil'in Mehmet Yılmaz, Rıza Delibaşı, Hasan İs-panakçı, Yaşar Samur, Mustafa Sakallı kırklı elli-li yıllardan anımsadıklarımın yalnızca bazılarıdır.

Camilerimizde hoca ve müezzinlik yapan, ezan ve selalarını duyduklarımızdan Hüsnü Oğuz, Osman İkinci, Tüccar Emmi, Halil İbra-him Hoca ilk aklıma gelenlerden bazıları...

Tarla, bağ ve bahçelerinden çıkacak mah-sulleri elde edebilme çabası ile ilkbahar ayların-dan itibaren çalışan, yaz ve güz hasatlarını top-lamak için alın terlerini akıtan, ancak bu çalış-maları imecelerle, samimi komşuluk ilişkileri ile yapılan dayanışmalarla yürütmek, o günlerin Ağın'ının artı değerleriydi.

Kış devlüklerinin (yiyecek-içeceklerin) ha-zırlanması, güzün hemen hemen her mahallede

kurulan ocaklarda bulgur kazanlarının kurul-ması, damlarda kurutulan buğdayların işlenip bulgur makinelerinde çekilmesi, değirmenlere taşınan unluklar, üzümün pişirilmesi ve ma-lezlerin bir kısmının pestil, sucuk, tarhana, kır-mitik, şivkan bastığı, kesmece, koyunların ke-silip kavurmalar yapılması, erişteler-makarna-lar kesilmesi, leblebi ocaklarında saclarda kav-rulan Ağın leblebilerinin üretilmesi, sabah ve akşamları sağılan sütlerin asma çubukları ile hazlanıp (dügümlü ağaç çubuk ile yapılan öl-çüm), sıraya göre hab (sütlerin ortaklaşa biri-kimi için komşuların sıralı birlikteliği) ortağına bırakıldıktan sonra yayılan yayıklardan çıkan tereyağlarının, yapılan kabak reçellerinin, şer-betlerin, dut pekmezinin, kayısı ve mişmişten yapılan reçellerin ve pelverdelerin, sabahları içilen lapaların, sütlü-tereyağlı guymakların, yağlanmış ekmeklerin, tiritlerin tadını nere-deyse unuttuk.

Yufka, bazlama, taplama ekmeklerini o ateşler karşısında buram buram terleyerek pişir-meye çalışırken, bembeyaz örtü ve yazmalarının bir ucuna kuşaklarına ilıştiren, bir ucuyla da al-nına, yüzüne, saçına hücum eden terlerini silme-ye çalışan analarımızın, bacılarımızın o kor ateş karşısında kızaran, al al olan yanakları, yüzleri ne güzeldi... Ne güzeldi, ne ulviydi kadınları-mız. Çileli hayatlarının yorgunluğundan hiç şi-kâyet etmeyen, güler yüzlülüklerini esirgeme-yen, dost, sevecen, fedakâr, cefakâr, elleri öpü-lesi kadınlarımız ne güzeldi... Onlar bizim kut-sal değerlerimizdi.

Kış geceleri kadınlı-erkekli, haremlik-se-lamlık diye bir tavrın sergilenmediği, ailece otu-rulup düzeyli sohbetlerin yapıldığı, dostlukların yaşandığı, komşuluk ilişkilerinin hiçbir çıkar gözetilmeksizin yürütüldüğü, düğün ve bay-ramlarda bir uçtan bir uca yapılan ziyaret ve kutlamaların yaşandığı dönemler, köyler de da-hil olmak üzere yapılan davetlere katılımlar, ta-sada ve kıvançta içten sergilenen duyguların paylaşımı gibi o günlerden kalan sadece tatlı anıları anımsamak, bugünlerde bilmiyorum içi-mizi biraz ferahlatmaz mı?

ESKİ KÖYÜMÜ ÖZLÜYORUM

S. Selami TAŞBAŞI

Vahşen, köyümün eski adı.

Şimdilerde Ağın ilçesinin mahallesiyiz.

Yeni adı Şenpınar.

Ben halen köyüm diyorum.

Doğup büyüdüğüm yer. Dağını taşını, bağı bahçesini ezbere bildiğim, her bir yerinde ayak izlerimin olduğu yer.

Bir şair akrabamın dediği gibi, ‘iş çok, kârı az’ olan köyüm.

Bu yüzden gençlerini doyuramayan, her birini bir tarafa uçuran köyüm.

Analarımızın, babalarımızın ölümü ile evlerinin kapısı kapanan köyüm.

Bağları dağ, bahçeleri tarla olan köyüm.

Atı, eşiği, ineği, davarı yok denecek kadar azalan, gerçek köy sıfatı kalmayan, şimdilerde tatil köyüne dönüşen köyüm.

Çocukluğumuzda, gençliğimizin ilk yıllarında yaşadığımız onca yokluğa, yoksulluğa, ilkelliğe rağmen, bugünkü hayat standardımız ne olursa olsun, geride bıraktığımız anılarımızı bir türlü unutamadığımız köyüm.

Neler yok ki o anılarda:

Çocukluğum, yeni dikilen alaca entarimizle ev ev bayram gezmemiz.

Çelik-çomak oynamamız, akşamın alacakaranlığına kadar damlarda topaç çevirmemiz, teştleri kızak yapıp kar üzerinde kaymalarımız, karlı pekmez yememiz, söğüt dalından at yapıp cirit oynamamız, ay ışığında kemik aramayı oyun sanmamız...

Kışla beraber gelen karla mücadelemiz, damlarda biriken karları kürümemiz, kapanan yollara tüneller açmamız. Aylarca kalan karların erimesi ile toprağın kendini göstermesi, güneşin ısıttığı topraktan etrafa yayılan tarifsiz bahar kokuları, nevruzların uç

göstermesi, alıştığımız hoş çağrılarla nevruzları toplamamız, baharı gören hayvanların keyfe gelmeleri, hoplayıp, zıplayıp oynamaları...

Mezarlıktaki ihtiyar bademin ilk çiçekleri. Sonra dağın taşın yeşile boyanması, baharla beraber yaşamın yenilenmesi. Yenilenen yaşamla birlikte bahçenin bağı, derenin tepenin insanlarla buluşması. Karşı bağlardan, aşağı bahçelerden, Bahçeyikten, Dongosordan, Eğnikten, Ensedereden coşkulu türkü sesleri, uzun havalar, kısacası, tüm köyün arazisini saran ses cümbüşü...

Ramazan günleri:

Çeşme başlarında ayran soğutmalar, günlük köy havadislerinin dile getirilişi, tatlı dedikodular. Mustafa (Hanger) Dayının, Nayim Dayının sabırsız iftar bekleyişleri, Cancik Ahmet Dayının, ısılığının eşliğinde davulu ile köylüyü sahura kaldırması, Hacıgül’ün yanık sesi ile sahurda sela vermesi, küçükü büyüklü kapı kapı bayram gezmeleri...

Yılda bir veya iki defa yaşanan köy düğünleri:

Hasretle beklenen coşku ile yaşanan tek değişiklik, tek eğlence... Kadınların-kızların damlarda toplanıp, erkeklerin oyunlarını seyretmeleri, gençlerin entari giyerek örtü örtü nerek gizlice kadınların aralarına karışmaları, oyunlarını seyretmeleri, çoğu kez yakalanıp yaka-paça dışarı atılmaları...

Düğünlerden sonra haftalarca kulaklarımızdan gitmeyen gırnata sesleri...

Kış aylarında bacalardan tolik indirilişi, bazı evlerin cömert davranıp toliği; pestille, tarhana ile doldurmaları, bazılarının toliğin boş dönmesi...

Damlardan ahbun yığınlarına atlayarak cesaret gösterisi yapmamız, paçalı beyaz tumanımız kirlendiği için analarımızdan azar işitmemiz...

Eğitmen İbrahim Özben ve Öğretmenimiz Fuat Erben ile başladığımız ilkokul yaşamı. Halkevinde köylüye oynadığımız piyesler, örnek olsun diye zaman zaman yaptığımız çevre temizlikleri, köylümüzün anlayacağı, hoşlanacağı birtakım küçük sosyal faaliyetler...

Ot yasağının kaldırıldığı zamanlarda, tanyeri ağarmadan dağın-taşın köylülerce işgali. Ekin biçme döneminde haftalarca tarlalarda yatarak şafakla beraber iş başı yapmalar. Sabahın sessizliğinde melodiye dönüşen elicecek sesleri...

Harmanlardaki düğen sürmeler, çec yapmalar, tığ toplamalar. Harman makinesinin tıkırdılı sesine karışan yanık türküler, uzun havalar...

Kış aylarında hanımların çıyırık çevirmeleeri, pamuk eğirmeleri... Köy odalarındaki muhabbetler, Hz. Ali, Battal Gazi hikâyeleri, savaş anıları, emsallerin birbirleri ile olan takılmaları, hoş şakaları...

Şimdi o köy yok. O köylü de yok.

Analarımız-babalarımız yok. Analarımız-babalarımız kadar bize yakın olan komşularımız yok. Dayılarımız-amcalarımız, halalarımız-bibilerimiz yok, hatta hatta birçok akranelarımız yok...

O dönemin şefkati yok, muhabbeti yok. Sevgisi-saygısı yok...

Bugün dahi anlatıp güldüğümüz fıkralara dönüşmüş hoş şakaları yok...

Gençlerin birçoğu yaşlıları tanımıyor, yaşlıların birçoğu gençleri tanımıyor. Köyümüzün, köylümüzün yabancıları olduk.

Bu yüzden eski köyümü özliyorum.

Bu yüzden eski köylülerimi özliyorum.

VAHŞEN

Mustafa ÖZDEM

Manzarası her bir yana bakıyor
Bacalardan dumanları çıkıyor
Eğnik'ten aşağı sular akıyor
Şirindir her yanı güzel Vahşen'in
Zalim baraj geldi bize el attı
Çakmaklı, çölmekeri sulara kattı
Kimi göç eyledi kimisi sattı
Değişmez neşesi güzel Vahşen'in
Haseki'den akşam güneş batıyor
Davar geldi çoluk çocuk tutuyor
Çorbalar kaynıyor duman tütüyor
Doyum olmaz hiçbirine Vahşen'in
Üçyüz altmış altı çeşme akıyor
Karşı bağlar güzel güzel kokuyor
Hep kadınlar kızlar çarşaf yıkıyor
Hoştur manzarası güzel Vahşen'in
Ziyaret arkası uzun bir ova
Yukarı yazıdan esiyor hava
Taşınır meyveler hep kova kova
Her tarafı birden doldu Vahşen'in
Bir Hakko'da yedi oluk akıyor
Kimi abdest alır kimi elin yıkıyor
Her yanında türlü çiçek kokuyor
Şirindir bahçesi yolu Vahşen'in
Sonbaharda yaprakları döküyor
Kimisi gurbette hasret çekiyor
Zaman gelir sebze meyve dikeyor
Şirindir bahçesi bağı Vahşen'in
Yaz baharda ayrılmaya hiç değmez
İnsanları kimseye boyun eğmez
Güzel manzaraya hiç kimse doymaz
Şirindir ovası dağı Vahşen'in
Bir âşıkım çalarım hep sazımı
Çoğa tutun n'olur benim azımı
Yazmak ile bitiremem sözümü
Her tarafı birden şirin Vahşen'in

ÖZLEM

Seyhan TÜRKER

Kulağa ne kadar hoş geliyor bu kelime. Sevgiyle yan yana yaşıyor kalplerde. Bazen bir nesir, bazen de bir şiir başlığı. Kızlarımız da isim oluyor. Bana göre, ayrı sevdalıların hasretliğinin adı. Hayatımızın her kesitinde, ileriye dönük istekler, geride kalmış anıları tekrar yaşamayı mümkün kılma arzusu...

Asker Mehmet'in yavuklusuna yazdığı mektuplarda satırlara dökülüyor. Çocuklarına hasret anaların; yavrum derken, göz pınarlarında billurlaşıyor, babaların sessiz ve dalgın düşüncelerinde yoğunlaşıyor. Aşklarımızın sonlarında nağmelere dönüşüyor, bir türkü oluyor yanık bağırılarda. Söyleyip içini dökenler rahatlıyor biraz belki. Dinleyenlerde, derinden çekilen bir ah... sözcüğünün içinde gizleniyor.

Çocuklar ne kadar güzel söylüyor bu kelimeyi, "anneciğim, babacığım seni çok özledim." Ya anneler, babalar, kardeşler...

Bazen telefonda bir hıçkırık oluyor veya bir iç çekmesine bürünüyor. Birbirinden haber alamayan, uzun zaman sonra karşılaşan dostlarda, "Vay... Sen ha!.." sözcüklerinde şekilleniyor. "Vay hayırsız, nerelerdeydin?" serzenişinde kendini hissettiriyor.

Bizim yörelerde ise, "ösgedim" olarak söyleniyor. Yad ellerdeki çocuklarını anarken, yüreğindeki bu duygunun dışa vurması, şu sözcüklerle ifadesini buluyor Haççe Ananın, Fatma Ninenin ve Emine Bacının dilinde: "Gadaların alam, gadaların garnıma dola, uy gurbanlar olaydım çağam, geleceğin yollara gurban kesilem, seni çok ösgedim, burnumda tütürsin, gözlerim yollarda galdi, gündüz hoyalimde gece düşümdesin..."

Çoğumuz ayrılmışız baba ocağından. Bir çoğunun; oğlu, kızı, kardeşi, babası gitmiş gurbet ellere. Bir iş bulabilmek için, çocukla-

rını okutmak ve iyi yaşatabilmek için, sosyal güvenceye kavuşabilmek için... Çoğunluk başarmış da bunu. Yüreklereki tek sızı, özlem...

Televizyondaki program, Yörelerimiz-Ezgilerimiz. Bir gılarnet sesi... Uzun hava... Sanki Gani Dayı!..

Küzne Pornek'te düğündeyiz. Ta uzanıyorum oralara kadar. Özlem mi gideriyoruz hayallerle? Çocukluğumuzu, gençliğimizi bıraktık oralarda, iyi veya kötü haliyle.

Göl Dağı'ndan bir rüzgâr esiyor, ta bağrımin orta yerine. Baharda, badem çiçeği kokularını getiriyor. Meşeler güvermiş, Garaçalık'larda, Yazılar'da, Haydarlar'da... Yeşillere bürünmüş her yer. Geziyorum dağı taşı, köyün her yerini dolanıyorum bir anda. Kırakırlar da ötüşüyor. Kuşlar, çalı çırpı taşıyorlar ağızlarında. Yuvalarını kuracaklar. Şırl şırl akıyor her dereye sular. "Sıtma Pınarı'nın suyu da çoğalmış, her yere yeter" diyor dedem. Oğlaklar, kuzular oynuyor Kurtgil'in Harmanlar'da. Yemyeşil çimenler üzerinde geref işliyor kızlar. İğ eğiriyor veya çorap örüyor kadınlar...

Ayaklarımızda lastik ayakkabı ve yün çoraplar, nasıl koşturuyoruz. Mutluyuz, her tür düşünceden uzak. Birdirbir oynuyoruz. Yumurta da kaynatacağız. Suyuna çimen atarsan yeşile, kuru soğan kabuğu koyup kaynatılınca kırmızıya boyanıyor yumurtalar. Ve dövüştürürsün, kimin yumurtası daha sağlamdı acaba?

Telefon zili çaldı. Baharı bitiremeden anılar kesintiye uğradı. Evdeyim. İkinci zilin sesinde telefonu açtım. "Alo, Alo, Özlem sen misin?" "Yok abi benim. Özledim sizi, bir sesinizi duyayım dedim."

Ben de sizleri çok özledim.

SINAV STRESİNE KARŞI YÖNTEMLER, TEKNİKLER

Prof. Dr. M. Feyzi ÖZ

Liselerimizi bitiren iki milyona yakın gencimizin oluşu, ülkemiz için büyük bir güç kaynağıdır. Liseyi bitiren veya bitirmekte olan sevgili gençlerimizi ve onların değerli ailelerini kutluyoruz. Değerli gençlerimiz ve sayın velilerimizle birlikte, aynı zamanda sınavın tatlı heyecanını da duymaktayız. Bu güzel heyecanların nasıl kontrol altında tutulması gerektiğini, huzur içerisinde olmanın yöntemlerini sunmayı görev bildik.

Üniversite sınavına girecek olan gençlerimize önce sağlık, huzur ve neşe, daha sonra başarılar diliyoruz. Çocukları ve yakınları sınava girecek ailelere de, önce huzurlu olmalarını sonra da çocukları için başarılar diliyoruz. Kültürümüzde çok güzel ve rahatlatıcı bir ifade olan çocuklarına **“haklarında hayırlı olmasını dilemelerini”** bekliyoruz.

Bu iyi dileklerimizle birlikte **“Üniversite sınavına girecek gençlerin stresin sakıncalarından uzak, huzur içerisinde olmaları için yöntem ve tekniklerle”** ilgili bilgiler de vermek istiyoruz.

Değerli gençlerimiz için şunları söyleyebiliriz:

- Çalışmalarınızı programlı ve sistemli olarak yürütün. Çalışmalar sırasında kendinize dinlenme ve eğlenme zamanı da ayırın.

- Çevrenizden gelen baskılara, size verilen örneklere kızmayın.

- Çalışmalarınıza zaman zaman ara vererek gezinti yapınız. Çiçekleri, ağaçları, kuşları seyrederiniz. Doğayı, insanları seviniz. (Neşeli olmayı ve sevgiyi hayat felsefesi edininiz. Böyle bir anlayışın insanlara huzur ve rahatlık verdiği, zihinsel gücü-başarıyı artırdığı saptanmıştır).

- Neşeli olma ve gülümseme beyin hücrelerini, sinir sistemini de rahatlatmaktadır. Bilgiyi masa üzerinde birikmiş bir su olarak kabul ettiğimizde, büzülmüş bir süngerin bu suyu alması mümkün olmaz. Oysa açılmış bir sünger bastırığımız

zaman bu suyu kolayca emer. Beyin, sinir sistemi de rahat olduğu ölçüde öğrenme, soruları anlama, cevaplama kolaylaşır. Bunun için neşeli olun. Gülümsemeyi dudaklarınızdan eksik etmeyin.

- Bu sınavın son hak olmadığını, hayatın sadece ve yalnız bu sınava bağlı bulunmadığını, dünyanın sonu da olmadığını, daha önümüzde uzun yıllarımızın ve daha birçok sınav haklarımızın olacağını hatırlayın.

- Üniversite öğreniminin güzel bir amaç olmakla birlikte, hayatın sadece ve yalnız buna bağlı olmadığını, lise çıkışlı olanların da iş ve sanat hayatında başarılı olduklarını, milletvekili, bakan hatta başbakan olabileceklerini hatırlayın ve rahat olun.

- Bir taraftan gelecek için çalışmakla birlikte, öte yandan bulunduğumuz koşullar içerisinde daima huzurlu, mutlu olun. Sınavı kazansanız da kazanmasanız da huzur içinde olun. Bu huzur sizi başarılarla götürecektir.

- Sınav sonuçları ile ilgili önceden beklentilerinizi çok yüksek tutmayınız.

- Her insanın farklı yeteneklerinin olduğunu düşünerek kendinizi de başkalarını da olduğunuz gibi kabul edin. (Her insanın özel ve güzel olduğunu tekrar hatırlayın).

- Kendinize güvenin. Özgüvenin önemli bir güç olduğunu bilin.

- Daima neşe içerisinde olmaya çalışın. (Neşenin tüm organların ve beynin daha iyi çalışması için büyük bir güç olduğu bilinmektedir).

- Sınavdan hiç olmazsa bir gün önce artık dinlenmeye başlayın. Erken yatarak rahatça uyuyunuz. **“Mümkün olanı yaptım”** diyerek huzur içinde olun. Huzurun, başarılı olmanın da temel koşullarından birisi olduğunu hatırlayın.

- Sınavla ilgili belgeleri akşamdan hazırlayarak belirli bir yere koyun.

- Daha önceden görmemiş gereken sınav yeri-ne, sınav saatinden önce ulaşmaya çalışın.

• Sınav başında 2-3 defa derin nefes alarak rahatlayın. Sınav kitapçığını dikkatli bir şekilde okuyun. Salon başkanının açıklamalarını ilgiyle izleyin.

• Soruların numaralarını kaydırmadan, cevap kâğıdına işleyin.

• Zamanı iyi değerlendirin: İlk önce bildiğiniz soruları yapın. Yapamadığınız soruların kitapçıkta baş tarafına (-) eksi işareti koyun. Bildikleriniz bittikten sonra başa dönerek (-) koyduğunuz soruları yapın ve (-) leri (+) yapın. Zaman kalırsa tekrar başa geçerek geriye kalan (-) işaretli soruları yanıtlamaya çalışın.

• Her soruya sadece bir cevap vermeye dikkat edin. Dört yanlışın bir doğruyu götürceğini hatırlınızda bulundurun.

• Sınavı bir bulmaca çözme oyunu olarak düşünün ve rahat olun, sakin olun.

• Sınav sonrasında salonda yanıtlar üzerinde konuşmalar, tartışmalar yapmayın. Evinize ya da kaldığınız yere dönerek görevinizi yapmış olmanın huzuru içerisinde dinlenmeye başlayın. Sınavdaki kısa bir süre içerisinde sizin tüm bilgilerinizin ölçülemeyeceğini düşünerek, gereksiz yere üzülmeyiniz ve kesin olarak kendinizi suçlamayınız. **“Elimden geleni yaptım”** demenin huzurunu duyun.

• Üniversiteye girememenin, sizin bilgi eksikliğinizden değil, öğrenci kontenjanı azlığından olduğunu düşünün. Bazı ülkelerde liseyi bitiren bütün gençler üniversitelere girebilmektedir. Hayatta da, alt görevlerde çok başarılı insanlar olduğu halde, üst görevlerdeki kadrolar sınırlı olduğundan bunlar müdür, genel müdür, müsteşar olamamaktadırlar.

• Hayattaki olumlu ve olumsuz sürprizlere hazırlıklı olun. Sınav sonuçlarındaki olası olumsuzlukları da soğukkanlılıkla karşılayın. Bu sınavın yeni sınavlara hazırlanmak için bir deneyim olduğunu düşünün. Geçmiş deneyimlerden dersler çıkararak cesaretle ve azimle yeni çalışmalara yönelin yeni sınavlara hazırlanın. (Yıllar önce Ankara’da en yüksek vergi ödeyen işadamlarının, daha önce iflas etmiş bir kişi olduğunu hatırlayarak cesaretinizi güçlendirin).

SORMA

Ziya YURTÇU

Sorma saçlarımın ağardığını
Kışın dağlar da beyaz değil mi?
Ömrün kışı başlamış saçlarımda
Fırtınalar kopuyor her yanımda.

Az bir ömür mü geçirdik sanki
Bunca çile içerisinde biz
Batıyor, batıyor artık
Yıllardır yüzen hayat gemimiz.

Ölüm mü yaklaşıyor dersiniz?
Buna inanmıyorum ki ben
Hiçbir şey kaybolmaz derler
Dünya denilen gemiden.

18.02.1967

NASIHAT

Ali Rıza GENÇOSMANOĞLU

Alevisi sunnisi
Bu vatanın varisi
Başka vatan yok bize
Oturalım diz dize

Çok verimli bir diyar
Çalışana kazanç var
Tanrıdan nimet bize
Yetişir hepimize

Dua et hulus ile
Allahtan sağlık dile
Boş oturma çok çalış
Mutlu yaşama alış

Bu sana öğüt olsun
Ömrün sevgiyle dolsun
Bu sözleri unutma
Kötüye ışık tutma

GÖRDÜKLERİM

Memduh SOYLU

Hekâmat tepesindeki çatal kayaya çıkacağım. Gezi yerlerimden biri de bura... Seneler evvelinden hatıralarım var buralarda.

Onun için derin derin nefes aldım. Sonra elimi dizime verdim. Bastonuma dayandım. Ayağымda yemenim, boynumda dürbün, başымda papağım, gözlerim dolambaçlı yollar-da... Nevruzlar kurumuş, çıkmıyor yenileri. O sırada bir ses geldi arkamdan, “Dayan ey dağcı” dedi. Baktığымda kimseler yoktu arkamda! Neyse, bir hayli uğraştıktan sonra kayaya vasil oldum. Yanımda azık torbam, içinde radyom; Gelin alma ve Yol havası çalışıyordu. Dinledim radyoyu... Tüm kalbimle dinledim bu havaları. Efkârlandım, gözlerimden yaş damladı yavaş yavaş...

Bu olağan halde iken, bir kuş yakınımıdaki aluç ağacının dalına kondu. Bir şeyler söyledi. Kuşdili bilemediğim için anlayamadım. Anlayamadığım için de telaşlandım, kuş başımın üzerinden uçup, gitti.

Bulunduğım tepenin arkasında, çok uzaklarda Munzur dağları görünür. Böyle gelmiş böyle gider. Bu dağlar üzerinde ezelden ebede giden yollar vardır. Elim koynumda, derinden içimi çektim, efkârlandım nedense? Böylece bu âleme bakakaldım bir zaman. Şu anda bulunduğım yerde, kendi yaradılışı içinde kaynaşan, yolumun üzerinde büyüklü küçüklü karıncalar yuvalarına bir şeyler taşıyorlar. Gidip gelirken de birbirlerine dokunup selamlaşıyorlar.

Bu arz edeceğim görünümde; kayanın dibinde şimdiye dek Ağın’a mahsus, şeklen bozulmamış, şiir dünyasına örnek bir sığırkuyruğu bitkisi durur. Elimı sürdürdüm, okşadım... O

da selam verir gibi salladı başını rüzgâra doğru. Nice yıllar seher yeli esti başında. Bilinmez ömrü, kimbilir kaç yaşında? Bu sığırkuyruğu sabahın seherinde, bir o yana bir bu yana sallar durur başını. Bu sallanışlarda, dalının biri kayanın yosunlu tarafına sürtünüp durur. Bu sürtünmeden çıkan ses öyle bir ses ki; seneler evvelinden oralarda yaşamış, şu anda eşini çağırır gibi yapan garip ve titrek bir böcek sesi gibi. İnanın bunlar yaradılışın birer sırrı olmuş özellikleri! Öbür tarafta başka bir yaradılış düzeni var. Kimbilir bu âlem, bu yerler, nice görünümlere daha şahit olacak?

İşte bir bakışta Fırat Nehri, Keban Baraj Gölü... Deniz misali. Büyük titreşimler içinde sular.

İşte semada uçak izleri, çizgi çizgi... Görünümünü bozmadan bir müddet dururlar böylece.

Dağlarda mor sümbüller, kadife gibi. Üstlerinde tespihböcekleri dizi dizi.

Bir kuş geçti üstümden, kartal kanatlı, o kadar hızlı idi ki sanki sürat yarışında. Öbür tarafa ne haber götürüyorsa!..

Munzur’un zirvelerinde kar savrulur kendi âlemi içinde, döner dolaşır...

Köyleri var, hepsi kendi halinde. Minareler yükselir, camii şerif’in süsü. İlahi sesler gelir mesafeler aşarak kulağıma. O zaman el açar dua ederim Tanrıma.

Şu anda bir dağ yılanı geçti önümden, kuyruğu cıngıraklı, dili çatal. İnanmazsan git de bak. Deliğine akmak üzere...

Bu görünümün içerisindeki bu acayip böcek sesi beni çok etkiledi. Şimdi kulağımda yer eden seslerden biri de işte bu ses...

BUYUNCALI HÜSÜN

A. Fikri YÜCEL

Yedi yaşında okula başladığı sırada çok sıkılgan, öğretmene adını söylerken kızarıyor, hele çocukların neşeli oyunlarını hevesle seyreliyor, fakat bir türlü kendinde oynamak cesareti bulamıyordu. Sınıflarda ilerledikçe çalışkan, derslerini, ödevlerini yapan, çocukluğuna bakmadan memleket, köy davalarını kendine dert edinmiş olmuştı. Son sınıfta bahçede arkadaşlarıyla konuşurken, onlara, “El ele verip şu köyümüzü, köyümüzün hal-kını uyandıralım. Birbirimizi yemekten, ağalara ve beylere yem olmaktan kurtulalım. Kendi topraklarımızı işletip geçinelim. Komşularımızı sevelim, onlarla kavga etmeyelim. Babalarımızdan, dedelerimizden işittik. Köylülerimiz birbiriyle kavga ediyor, yaralıyor, öldürüyor, sonra da hapishaneden kurtulmak için ağaya, beye yalvarıyorlar. Onlar da, seni kurtaracağım diyerek para istiyorlar. Parası olmayan fukara tarlasını, bağını ağaya tapu ediyor. Kurtulma da yok. Ağa, gösteriş için bir iki defa şuraya buraya uğruyor, avutuyor. O içerideki adam on beş yirmi yıl giyiyor. Tarla ve bağ da kalmadığı için çocukları ağanın evinde boğazı tokluğuna hizmetkârlık, beslemelik yapıyor. Böylece hem vurduğu hem kendisi, iki ocak sönüp gidiyor. Bizim köyde önce bir mektup okuyan yoktu, hep cahilliklerinden yapıyorlardı. Biz okuduk, çok şeyler öğrendik. Köyümüz de geniş topraklı, şimdikininki birkaç misli nüfusunu besleyecek durumda ama yarısı söylediğim gibi beylere, ağalara gitmiş. Hiç değilse kalanını korumamız için kardeş kardeş geçinelim” demişti de arkadaşları da doğru bulmuşlar, “Hüsün sen yaşa, dediklerini yapalım” demişlerdi.

Hüsün okulu bitirdikten sonra saz çalmayı, deyişler düzmeyi de öğrendi. Hep köyünün yükselmesi, köylüsünün rahat yaşayıp zengin

olması temasını işlerdi. Hele saz toplantılarında dokunaklı deyişlerle köylünün gözünü açmaya çalışır, onları birbirine yaklaştırmayı, eskileri unutup birbirlerini sevmelerini, yoksa durumun acı, geleceğinin karanlıkta olduğunu söylerdi. Bunları her mecliste tekrarlar, köyden suç işlemeyi kaldırmaya çalışırdı.

Daha da ileri giderek, “Hırsızlığı bırakalım, fakirlerimizi de iş sahibi yapmak için gücümüzü birleştirelim. Kooperatif kuralım. Hem ürünümüz daha iyi para eder hem de bankadan alacağımız paralarla yeni bağlar, geniş otlaklardan ekilebilecek yerlerden fakirlere yeni tarlalar açarız. Şimdiki halimize, zengin topraklarımıza göz diken ağalar seviyor. Onlar bize dost değil düşmandır” derdi. Ağanın köydeki gözü kulağı olanlardan biri ona ulaştırdı bu sözleri, “Ağam bu Hüsün dediklerini yaparsa köydeki tarlalarını, bağlarını baktıracak kimse de bulamazsınız. Ben size haber vereyim de benden günah kalksın. Biz ailece sizin ekmeğinizle geçinmişiz, size gelecek en ufak bir zararı istemem. Yalnız ben değil köyün yarısı da sizin adamların, uşaklarınız. Senin ayağının gittiği yere bizim başımız gider” dedi. Ağa, düşündü, taşındı ertesi gün o köyde toprağı olan ağalarla da konuştu. Gizli toplantılarından birkaç gün sonra 4 erkek delikanlı babası olan Hüsün’ün komşusu Camlı’yı kasabaya ısmarladılar. Gitti, döndü. Üç gün sonra Hüsün’ün üç çocuk anası olan güzel karısını kaçırdı, dağa götürdüler. Hüsün beyninden vurulmuşa dönmüştü. “Ben herkesi sever, sayardım. Bunun karşılığı bu mudur?” diyordu. Üç ay gibi uzun bir zaman jandarma suçluları ve mağdur kadını bulamadı.

Üç ay sonra jandarma karakoluna gelen kadın ifadesinde, “Ben kaçtım, homoseksüel muamele yapardı, çekemedim, bu delikanlıyı

kaçırdım” demez mi! Hüsün en onulmaz ikinci yarayı almıştı. Doktor (Ağanın oğlu) kadının ifadesini gerçekleştiren rapor verdi.

Hüsün boynu bükük, gönlü kırık köyüne dönerken beyni dönmüştü, bir şey düşünemiyordu. Yüksek bir kayadan kendini atmayı düşünüyordu. Köye uğramadan kayalığa giderken, تنها bir sık ağaçlıktan geçerken bir ıslık sesi işitti. Bir silahlı kendine el ediyordu. “Artık yaşamak benim için ayıptır gideyim şundan bir silah alıp beynime sıkayım” dedi. Yanına gittiğinde komşularından beş arkadaşı buldu. Onlar dağda idiler. Onlar da ağaların yardakçıları tarafından yapılan çeşitli iftiralarından kaçak olmuşlardı. Hüsün onlara önceleri acır, fakat Hükümete teslim olmalarını ısmarlardı. İleride daha büyük belalara girebileceklerini ilâve ederdi. Hüsün’ü çok güzel karşıladılar, teselli etmek istediler. Hüsün, “Bundan sonra bana yaşamak ayıptır. Şu silahınızın birini verin. Ben sizden uzakta kendimi öldüreyim. Ben kâğıt yazar cebime korum. Kendi kendimi vurdum, kimseden davam yoktur derim. Siz de biriniz gelin, silahınızı alın, geçip gidin” deyince kaçakların başı Kara Cümo, “Yok arkadaş, sen yaşayacaksın, sen ölmeyeceksin. Seni bu hale düşürenler ölsün.” dedi.

Hüsün, “Benim komşularım, hasımlarım bu işleri on yılda düşünüp bulamazlardı. Ben bütün köylüye iyilikten başka bir şey düşünmedim. Köylümü yükseltmek, birleştirmek istedim. Bunu yapanlar ağaların emri ile yaptılar. Onların şeytanca düzmeleriyle de kurtuldular. Şimdi benim için yapacak tek şey ölmektir. Bu yüz karası ile nasıl yaşarım.” dedi. Kara Cümo, “İyi ya, senin hasmın ağalar da, karıyı onun sözü ve tertibi ile kaçırın suçsuz mu? Sen köylümüzü kötülükten kurtardın. Onlar ağanın sözüne gitmeyip de senin dediğini yapsalardı köylümüz de düzelirdi. Şimdi... senin ölümün ağaları güldürür, ağa maşalarını şımartır. Bu kadar da değil, bundan sonra çok yiğitlerin başı çeşitli belalara girer. Köyün bu kötü hallerden kurtulması için, ağa

maşası senin hasımlarının gebermesi gerek. Onlar ölürse öbür maşaların dişi kırılır. Köyde olup bitenleri ağalara ulaştırmaya korkarlar. Sen de eskisinden çok çalışacaksın. Köyün sana, senin gibilere ihtiyacı var. Haydi, kalkın geceyi Karamağarada geçirelim, yarın işbaşına.” dedi.

Ertesi günü Hüsün’ün hasımları sevinç gösterileri yapı yapı köyün yakınındaki bağlarını budamaya gittiler, işlerine başladılar. Aradan bir saat geçmemişti; silahlar patladı. Dört delikanlı babalarıyla birlikte, kanlar içinde cansız düştüler. Hüsün ellerini kana bulamanın etkisi altında üzgündü. İntikam alınmıştı ama bu işler kendi idealine uymuyordu. Olay yerine gelen Jandarma komutanı durumu görünce, “İlahî adalet tecelli etti.” diyordu. Bir taraftan katilleri ararken bir yandan da bir af çıksa da Hüsün ve arkadaşları kurtulsa diyordu. Bir yandan da, “Ah Anadolu, ah oranın zavallı halkı bu ezeli alın yazısı ile çektiklerin nedir? Bütün bu işlerin tertipçileri daha ne zamana kadar bu kötülüklerini sürdürecekler, biz daha ne zamana kadar haklıyı katil diye enseleyeceğiz?” diye söyleniyordu. Bu düşüncelerle katilleri ararken onları bir dar yerde sıkıştırdılar. Yapılan birçok ihtarlara rağmen teslim olmayı kabul etmediler. Kaçmak isterlerken jandarmanın atışı ile vuruldular. Hüsün bir kayanın siperinde kalmış, vurulmamıştı.

Kara Cümo, jandarma müfreze komutanını yanına çağırdı ve ona, “Hüsün suçsuzdur, onun hasımlarını biz vurduk, evrakını ona göre yap. Bu ve hep işlerimiz ağaların tertibidir. Ne yapayım kader böyleymiş. Tekrar söylüyorum Hüsün vurmadı, ona kötülük yapmayın, onun silahı yoktu. Adamlarını biz vurduk, kahrolsun haksızlığı geçim yolu yapanlar!” dedi ve ruhunu teslim etti.

Jandarma komutanı bunları dinlerken gözleri dolu dolu olmuştu. Dağlara çıkmış, adı eşkiyaya çıkmış olan Anadolu çocuğunun ruhî asaleti karşısında duygulanmamak elden gelmiyordu.

ŞENER'E

A. Gülcan DİLEK

Yirmi dört kasımda bir rüzgâr esti
Düş müydü gerçek mi bilemiyorum
Bir çınar göç etti, bir ömür bitti
Şener'e ben öldü diyemiyorum.

Acı gerçek bizi perişan etti
Badem dikti, ceviz dikti, bağ dikti
Şener'siz mi kaldı bahçeler, bağlar
Bunu kimselere soramıyorum.

İlaç vakti geldi, ağaç perişan
Sebze vakti geldi toprak perişan
Sensiz olmuyor be n'olur kalk, uyan
Bağdan bahçeden zevk alamıyorum.

İnançtın, ilimdin, büyüğümüzdün
Arka bahçedeydin sanki daha dün
Bir eksiklik oldu gittiğin o gün
Boşluktan yaşama dönemiyorum.

Şener desem seni bir cihan bilir
Dostlara hizmetin, sanki bir emir
Taşydın, getirdin, ektin, suladın
Çevrede bir eşin göremiyorum.

Sabır yüreğinde bir kale idi
Tarlasında ırgat, evde bey idi
İş yerinde müdür, dergide şair
O'nu tek sıfatla anamıyorum.

ABİM FEVZİ ŞENER'E

O. Edip ŞENER

Dere-tepe demez durmaz koşardın,
Ektiğin-diktiğin sular coşardın,
Kuru dağı bağ etmeyi başardın,
Gidişin bizleri yaktı kor gibi,
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.
B B C diyerek yollara düştün,
Asma, badem, ceviz çukurlar açtın,
Verimsiz toprakla güçlü savaştın,
Verimli çağında çok erken gittin,
Sana rahmet dilemek zor geldi bana.
Şair olup güzel şiir yazardın,
Çiftçi olup toprakları kazardın,
Her insanın yüreğine sızardın,
Zamansız bir anda terk ettin bizi,
Yıllar geçse bile dinmez bu sızı.
Her yüreğe sonsuz sevgi ekerdin,
İnsanlık adına saygı dikerdin,
Umutsuzlukları kökten sökerdin,
Gidişin bizleri yaktı kor gibi,
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.
Hasta olup yataklarda yatmadın,
Hiç kimseyi dertlerine katmadın,
Etrafına bir of bile satmadın,
Verimli çağında çok erken gittin,
Sana rahmet dilemek zor geldi bana.
Hacca gideceğim diye tutturdun,
Hasta olmadığın bize yutturdun,
Hacı hazırlığın geri teptirdin,
Zamansız bir anda terk ettin bizi,
Yıllar geçse bile dinmez bu sızı.
Kanallar yapmayı amaç edindin,
Havuzlar yaparken çokça didindin,
Hozakpur'u donatıp gülüp sevindin,
Gidişin bizleri yaktı kor gibi,
Sensiz tüm dünyalar bize dar gibi.
Verimli çağındı, çok erken gittin,
Mücadelen durdu çabucak bittin,
Hacı âlemine son direk diktin,
Verimli çağında çok erken gittin,
Sana rahmet dilemek zor geldi bana.

TEK ÇOCUK

Duygu Çataltaş ÇALIŞIR

Günümüzde geç yaşta evlenme, kariyer nedeniyle geç yaşta çocuk sahibi olma, birden fazla çocuğa bakacak maddi güce sahip olmama ve yeterli ilgiyi gösterememe endişesi nedeniyle tek çocuklu ailelerin sayısı gittikçe artmaktadır. Ancak kültürel etkenler, aile ve çevre baskısı nedeniyle birçok anne-baba çocuklarının tek çocuk olarak büyümelerinin sorun yaratacağını düşünüp ikinci bir çocuk sahibi olup olmama konusunda kararsız kalmaktadırlar. Anne-babalar; tek olarak büyüyen çocukların paylaşmayı öğrenememesi, bencil olmaları, oynayacak arkadaşlarının olmaması konularında endişe yaşamakta ve tek çocuk olmayı bir sorun olarak görmektedirler.

Paylaşmayı öğrenmekte zorlanmak, oynayacak arkadaş bulamamak, anne-babaların aşırı koruyucu davranmaları sonucu bağımlı bir birey olmak, istek ve ihtiyaçlarının hemen karşılanması nedeniyle beklemek, sabretmekte zorlanmak, tek olarak büyüyen çocukların en çok yaşadıkları sorunlar olarak düşünülebilir.

Ancak bu sıkıntıların çok çocuklu ailelerde de görülebildiği, bu durumun çocuk sayısından ziyade anne-baba tutumlarından kaynaklandığı söylenebilir. Bu noktada anne-babalar tek çocuk olmayı bir sorun olarak görmek yerine, uygun ebeveyn tutumları sergileyerek çocuklarını yetiştirme konusunda birbirlerine destek olmalıdırlar.

Paylaşmak, başkalarının da istek ve ihtiyaçları olduğunu anlamak, kurala uymak, beklemek, sabretmek gibi beceriler çocukların üç yaşından itibaren kazanabilecekleri becerilerdir. Uygun anne-baba tutumlarıyla tek çocuklar da bu becerileri aile ortamı içerisinde kazanabilirler. Uygun tutum ve eğitimle

tek çocuk olmanın dezavantajları değiştirilebilir.

Tek çocuklu ebeveynler için öneriler:

* Anne-babalar tek çocuğun sorunlu olacağı endişesini yaşadıkları sürece farkında olmadan bu kaygılarını çocuklarına da yansıtırlar. Bu nedenle, tek çocuk olmayı bir sorun olarak görmektense, çocuğun bunun avantajlarını yaşamasını sağlamak yerinde olur.

* Çocuk yetiştirme konusunda anne-baba fikir birliği içerisinde olmalı, uygun ebeveyn tutumları ve disiplin yöntemleri uygulanmalıdır. Çocuk bu şekilde beklemeyi, kurala uymayı öğrenir. Bu da onun mutlu ve huzurlu bir birey olmasını sağlar.

* Özellikle üç yaşından sonra diğer çocuklarla bir arada bulunmasını sağlayın. Çocuklar diğer çocuklarla bir arada bulunarak paylaşmayı, birlikte oyun oynamayı, sorun çözme öğrenirler.

* Yaşına uygun olarak kendisine ait işleri yapması konusunda fırsat tanıyın.

* Yaşından büyük olgunluğa sahip olmasını beklemeyin.

* Çocuğun da söz hakkı olmasını sağlayın. Ancak bunu yaparken tüm kararları çocuğun almasına, sizi yönetmesine izin vermeyin.

Anne-babaların tek çocuk olmayı bir sorun olarak görmemeleri, tek çocuk olmanın dezavantajlarının avantaja dönüştürülebilmesi ile mümkün olabilir. Tek çocuğa sahip olmanın en büyük avantajı maddi olanakların tamamının tek bir çocuk için kullanılıyor olmasıdır. Beslenme, bakım ve eğitim olanakları açısından bakıldığında tek çocuğa ayrılacak maddi olanakların birden çok çocuğa ayrılacak olanaklardan daha fazla olacağı kuşkusuzdur.

GÜZEL AĞIN

Selami KESKİN

Yukarı Fırat havzasında,
Keban baraj gölünün yanında,
Hep güzellikler var şanında,
Zamanın en medeni ilçesi Ağın,
Elazığ'ın incisisin, güzel Ağın...

Tarihin başlar kalkolitik çağında,
Solunda Malatya, Keban gölü sağında,
Yiğitlikler, cesurluklar Ağın'da,
Tarih kokar tarihi toprağın,
Elazığ'ın incisisin, sen Ağın...

Elazığ'a ulaşırsın gölden feribotla,
Varabilirsin Ağın'a her türlü yolla,
Turizmde Ağın'ı görmek için zorla,
Çevreler seni kekik kokan dağın,
Elazığ'ın incisisin, cennet Ağın...

Asur, Urartu, Med'ler
Kurmuş toprağında devletler,
Yaşamış Romalılar, Hurriler,
Bu toprağın insanları senin ortağın,
Elazığ'ın incisisin, yeşil Ağın...

Şekere iyi gelir salkım sumak,
Küşne yöresinde yumak yumak,
Sofranda bulunur kömbeyle, kuymak,
Ağın'da yeniden düzelir sağlığın,
Elazığ'ın incisisin, güzel Ağın...

Yüzyılı aşkın Artukoğulları'nda kaldı,
Çaldıran'dan sonra Osmanlı'ya katıldı,
Namıyla, ünüyle anıldı kök saldı,
Gurbete çıkılsa da çekilir kahrın,
Elazığ'ın incisisin, sen Ağın...

Hastek kalesi Romalılardan kalma,
Ben batılıyım gönlümü çalma,
Misafirlik, dostluk sende, istersen kalma,
Belki daha güzel olacak bugünden yarın,
Elazığ'ın incisisin, cennet Ağın...

Tarihini anlatır atalar, büyükler,
Oyma mağaralar, kaya mezarları, höyükler,
Malazgirt'ten sonra akın etti Türkmenler,
Doğunun gülüsün ödenmez hakkın,
Elazığ'ın incisisin, yeşil Ağın...

Genç kızlar halı dokur tezgâhta,
Yaşlılar namaz kılar namazgâhta,
Askeri nöbet tutar karargâhta,
Güzel insanlarla kopmasın bağın,
Elazığ'ın incisisin, güzel Ağın...

Seni anlatmak en büyük tutku,
Gelip toprağına sermeli postu,
Atatürk sevdalısı, Cumhuriyet dostu,
Yaşatacak seni genç nesil kuşağın,
Elazığ'ın incisisin, sen güzel Ağın...

ELAZIĞ ÜZÜM AMBARI

Bedrettin KELEŞTİMUR

Göçler, belimizi büken, elimizi bağlayan göçler yok mu! Bağlarımız, bahçelerimiz, tarlalarımız ‘ıssız’ kaldı. Öyle köylerimiz var ki, kışın o yaman aylarında 3–5 ihtiyarın soluklarıyla nefesleniyorlar dersek yeridir.

Şehirlerimizi, insaf ve merhamet dinlemeyen, damarları buz tutmuş yaman ‘kalabalıklar’ diye tasvir etmeye başladık! Tarihi estetikten uzak yükselen binalar, bir kör halkaya takılarak giden araba seli! Ve yoksulluğun şıngısı diyebileceğimiz, işsizlik!

Türkiye, aslında yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla zengin bir ülke! Bir sözü kulaklarıma küpe yapmışımdır; “Bir karış toprak boş bırakılmamalı, bir damla su boş akmamalı.”

Dağlarımıza bakıyoruz, ‘cırılcıplak!’ Koskoca ovalarımıza bakıyoruz, ‘heyhat’ diyoruz! Ya boş akan sularımız, ‘gözyaşı’ döküyor!

Öncelikle de, çalışmayı, üretmeyi ‘teşvik’ edelim. Çok kapsamlı projeler hazırlayalım. Bizim yaşayan kültürümüz var. Öncelikle de ona canla başla sahip çıkalım. Bağcılık, Anadolu insanının can damarıdır. Dut ve dut ürünleri bizlerin ayrılmaz parçası. Ceviz ve badem bu kültürün sofrasında sürekli yerini almıştır.

Üzüm, başlı başına şifa kaynağıdır. Prof. Dr. Zeki Kara, “Bir kilogram üzüm, içerdği besin değerleri açısından 1,150 litre süt, 390 gram et ya da 1,2 kilogram patatese eşdeğerdir. Kanseri önleyen, kalp krizi riskini azaltan üzüm, cildin güçlenmesini sağlıyor” derken, bu coğrafya için büyük bir lütuf olan bir besin değerinin önemine vurgu yapıyor.

Elazığ ve yöresi, Ege Bölgesi’nden sonra “üzümün ambarı” olarak tanımlanır. Nasıl ki; Malatya kayısı, Diyarbakır karpuz ile özdeşleşmişse, Elazığ da, ‘üzüm ve üzüm’ ürünleri’ ile giderek özdeşleşir hale gelecektir. ‘Öküzgözü’ olarak bilinen üzümlerin patenti Elazığ’dır.

Çekirdeğinden artık, ‘yağ’ ve ‘sabun’ üretmeye başlanan üzüm ve bağcılık, son yıllarda gi-

derek gelişmeye başlamıştır Elazığ’da, halihazırda sekiz bin civarında üzüm üreticisi bulunuyor. 40 bin Elazığlının ekmek teknesi! 2007 yılı üretimi, 130 bin ton... Önümüzdeki üç yıl içerisinde belirlenen hedef, 250 bin ton! Bunun yorumu nedir; Elazığlı üretici iyi organize olursa, kendi besin değerine sahip çıkarsa, 8–10 civarında fabrika kurulabilir.

Mermerde olsun, su ürünlerinde olsun, üzümde olsun ‘hedef politikalar’ ortaya konulmalıdır. Bu politikalarda Valilik, Üniversite, Belediye, Ticaret Odası ve Borsası, ilgili kurumlar, gönüllü kuruluşlar ‘çalışma stratejileri’ belirlemelidir.

İlimizde, ‘verimsiz bahçeler’ yenilenmeli, Özel İdarenin de teşvikleri ve öncülüğünde, ‘örnek uygulanabilir projeler’ hazırlanmalı! Bu projeler hayata geçirilirken de, “sözleşmeli çiftçilik sistemi yaygınlaştırılmalı, çiftçi ürettiği ürün için pazarlama sıkıntısı çekmemeli ve anlaşma gereği elde edilen ürünler imalathanelere satılmalıdır.”

Üzüm pazarlama ve üretim birliği bu bağlamda, üreticiye her anında ulaşabilecek ve hizmet üretebilecek bir aktiviteye kavuşturulmalıdır.

Ürünler konusunda Ar-Ge çalışması yapılarak çeşitlilik artırılmalı ve böylelikle ilimizde yetiştirilen ürünlerin değerlendirilmesi yoluna gidilmelidir. Hem üretici, hem imalatçı ve hem de tüketicinin kazanacağı bir sistem oluşmalıdır.

Öncelikle, ‘eğitim...’ Üreticinin her bakımdan bilinçlenmesi... İl ve İlçe Tarım Ünitelerinin üretimin her safhasında seferber olması... Üzüm ve üzüm ürünleri neleri geliştirecektir; Bağcılığı ve modern anlamda tesisleri... Yeni iş ve istihdam alanlarını... Bizim kültürümüzde ceviz, badem, dut ağacı sürekli birlikte anılmıştır.

Pres makinesi, kaynatma kazanı, karıştırıcı kazan, mikser, pestil ızgarası, pestil tezgâhı, ızgara ayakları, cevizli pestil çubuğu, cevizli pestil tezgâhı, cevizli pestil daldırma kazanı, sanayi tipi ocak, su tankı, yıkama makinesi, pestil serim tezgâhı, ambalaj tezgâhı’ndan oluşan, pestil imalat-

hanesi için gerekli donanımlarla kurulacak bir tesisin maliyeti seksen ila yüz bin lira civarındadır.

Bir imalathanede; Üretim ünitesinin yanında, Hammadde ve mamul madde depoları, Vakumlu ambalajlama ünitesi, Kurutma ünitesi, Etiketleme gibi ünitelerin bütün donanımlarıyla yer alması gerektiğini belirtmek isteriz.

Burada standart diyeceğiz! Sektör diyeceğiz! Teknolojik imkân ve birikimlerin birlikte kullanılması diyeceğiz! Ve tekrar, 'eğitim ve formasyon' diyeceğiz. Yukarıda bahsini ettiğimiz, 'tarıma dayalı sanayi kolu' sürekli kendisini yeni teknolojilerle yenileyecektir. Bahçeden, üretimin ilk safhalarından itibaren tüketiciye ulaşıncaya kadar geçen bütün safhalarda insan faktörü, yani 'istihdam' tamamlayıcı bir öge olacaktır. Burada ilk aklımıza gelen, 'aile ekonomisi' olacağı kadar, İŞ-GEM'in bünyesinde yer alacak tesisleşmelerdir.

Yazımızın başında, 'üzüm' dedik. Ve üzüm pestilinden söz ettik. Tabiatıyla ürüne göre pestil'in adı da değişecektir. Pestil'in genellikle, üzüm ve dut'un dışında erik ve kayısıdan da yapıldığını biliyoruz. Ve yine yörenin özelliklerine göre; fındık, badem veya cevizin katıldığını görüyoruz.

Özetle belirtmek gerekirse ilimizde meyve üretiminin yüzde 58,36'sını üzüm üretimi oluşturuyor. Küçük aile işletmelerinde; orcik, pestil, pekmez, kesme gibi ürünler üretilerek pazarlanıyor. Öküzgözü, Boğazkere, Köhni, Ağın Beyazı, Elazığ Kırmızısı, Tahannebi, Şilfoni, Besni, Kararik, Kadın Parmağı, Kabarcık vs. Elazığ'da bilinen belli başlı üzüm türleridir.

Yöremizde bilinen üzüm ürünleri şöyle tasnif edilebilir; pekmez, gün balı, üzüm reçeli, ekşi bulama, üzüm ezmesi, üzüm köftesi, cevizli üzüm sucuğu, pestil, pekmez macunu, taze üzüm peltesi, beyaz üzüm yaprak konservesi, turşusu, sirkesi, vs. Bu vesileyle, Feyzullah Arslan'ın bir makalesinde yer alan hikâye ile yazımı bitirmek istiyorum, "Bektaşî'ye sormuşlar. Üzüm diye cevap vermiş. Neden diye sorulunca da yanıtlamış. Üzümmü yeriz, artanından pekmez yaparız, artarsa üzümlü suyu yapar içeriz, yine artarsa sirke yaparız, ondan da artarsa şarap yaparız, yllandıkça da kıymetlenir, değeri artar." demiş.

HATIRALARIMIZ KALDI AĞIN'DA

Celal YALÇIN

Kes çekiyorduk, Osman tepesinde
Geven toplanıyordu tepelerde
Üzüm dörülürdü Ağın bağlarında
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

Damlarda kürüdüğümüz karlarla
Toprağı sıkıştırdığımız loğlarla
Yağmur yağıyordu toprak damlara
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

Ayağımızda çarık o yollarda
Okula giderken arkadaşlarla
Yokluk had safhada kırk altılarda
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

Damlarda kurulan o sofralarda
Ay ve yıldızların ışığında
Camilerden okunan ezanlarla
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

Dutların altındaki çarşafırla
Dut sallardık hep komşularımızla
Kazanlar kurulurdu dam arkalarında
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

Şralar damlara serildiğinde
Güneşin altında olgunlaşınca
O pekmez tadı damaklarımızda
Hatıralarımız kaldı Ağın'da...

İnce belli, uzunca boylu, kara kaşlı, uzun kirpikli Nesibe, başdan ayağa kadar ölçülü, biçimli bir yosma.

Bütün kadınlar onun güzelliğini kısıknır, hatta hamama geldiği zaman herkes onu birbirine göstererek vücut güzelliğini seyredermiş.

“Hiçbir kusuru yok mu kâfirin?” diye sorarsan yok derim sana! Allah övmüş övmüş de yaratmış, diye tarif edilen Nesibe’yi seven bir değil bir çokmuş.

Onu sevenler içinde, bilhassa askerlik çağında olan Kara Ali Zade Mustafa adında bir gençle, Hamdi Çavuş adında bir kabadayı var. Bunlar Nesibe’yi birbirinden değil, kendi gözlerinden bile kıskanmaktadırlar.

Mustafa, Nesibe’yi gerçekten seviyor, hatta evlenmek istediğini söyler. Nesibe’nin de umudu ondadır.

Çatal kayanın ucundaki bir evde oturan Nesibe’nin bir akşam üstü penceresine taş atılır. Sonra da yavaşça kapısı çalınır.

Bakarlar ki kapının önünde Mustafa değil, Hamdi Çavuş. Fakat ayakta duramayacak kadar sarhoştur.

Nesibe de hamamdan yeni çıkmış, yorgun argın kürsüye gömülerek uyuklamakta olduğu için, anası Eşo pencereyi açarak dışarıya bakar.

Hamdi Çavuşu görünce:

- Nesibe evde yok, nereye gittiğini de bilmiyorum, der.

Hamdi Çavuş inanmaz. Eşo’ya aşağıdan çıkışır:

- Aç kapuyu, Nesibe evdedir, yoksa başkasını mı içeri aldınız? diye sorar.

Eşo:

- Evde kimse yok, istersen çık da yukarı bak, derse de Hamdi Çavuşu kandıramaz.

Kapıyı açarlar. Hamdi Çavuş yukarı çıkar, etrafa göz gezdirir, gerçekten kimse-nin olmadığını, ancak Nesibe’nin kürsüsüne gömülmüş yatmakta olduğunu görür.

Hamdi Çavuş:

- Niye yalan söylüyorsunuz, Nesibe evde işte... Yoksa başkası gelecek de onun için mi bana kapu açmak istemediniz? diyerek Nesibe’yi azarlar.

Yorgun Nesibe:

- İnsanın her günü bir olmaz, bugün gidip yarın gelseydin ne olurdu? diye karşılık verir.

Aralarında gitgide kabaran münakaşa dilleşmeye dökülür. Hamdi Çavuş’un sarhoş kafası, bu karşı koyuşu, kendisinden yüz çevirişe ve Mustafa’ya bağlanışa yorar. Gönlünü okşayacak bir söz işitmediği için, ‘yiğidi bıçak kesmez bir acı söz öldürür’ diye, kürsüsünde yorgun argın uyuklayan güzel Nesibe’yi yaralar.

Fakat Nesibe aldığı yara ile uyanmaz, uykulara dalar.

Vak’ayı duyanlar ve Nesibe’yi bilenler, onun mersiyesini hazin bir güfte dizerek bestelerler.

Deyiş

*Bir taş attım pencereye tak dedi
Eşo'm çıktı Neso'm evde yok dedi
İnanmazsa çık yukarı bak dedi*

*Konma bülbül, konma mezar taşıma
Bu genç yaşda neler geldi başıma*

*Bir yazmam var düre düre eklerim
Ölenetek yâr yolunu beklerim
Hiçe gitti çektiğim emeklerim*

*Ötme bülbül, ötme mezar taşıma
Hem askerlik hem sevda var başıma*

*Bir sazım var altı telden bağlama
Ben gidersem kömür gözlüm ağlama
Tez gelmezsem ellere bel bağlama*

*Konma bülbül, konma mezar taşıma
Bu genç yaşda neler geldi başım*

*Duman almış mezarımın üstünü
Kömür gözlüm ecep benden küstü mü
Ahabplarım bizden ümit kesti mi*

*Ötme bülbül, ötme mezar taşıma
Hem askerlik hem sevda var başıma*

*Mezarımı derin kazın dar olsun
Üzerinde lale bitsin nar olsun
Benim yârım şu cihanda bir olsun*

*Konma bülbül, konma mezar taşıma
Bu genç yaşda neler geldi başıma*

*Mezarın üstünde leleler biter
Lalenin üstünde bülbüller öter
Ötme bülbül, ötme dertlerim artar*

*Ötme bülbül, ötme mezar taşıma
Hem askerlik hem sevda var başıma*

*Mezarımı yol üstüne kazsınlar
Tarihimi baş ucuna yazsınlar
Ardım sıra ko muradsız desinler*

*Konma bülbül, konma mezar taşıma
Bu genç yaşda neler geldi başıma*

*Ben giderken üç ay vardı bayrama
Bayram olur kızlar çıkar seyrana
Hamdi Çavuş evin olsun virane*

*Ötme bülbül, ötme mezar taşıma
Hem askerlik hem sevda var başıma*

Not: Yukarıdaki deyişlerin bir kısmının eski bir vak'a üzerine çıkarılan diğer bir türküye ait olduğu da söylenir. Anlatıldığına göre çok güzel ve güzel olduğu kadar da iffetli olan bir kız aleyhine dedikodu çıkarılır. Bu dedikodu, kendisini çok seven nişanlısının kulağına gider.

O da nisbet olsun diye başka bir kızla evlenir. Aleyhinde dedikodu çıkarılan kızcağız, iffetinin ve sevgisinin ızdırabına dayanamaz, saçlarıyla kendisini boğarak intihar eder. Ölümünden sonra bıraktığı mektupta; kendisinin masum olduğu, çıkarılan dedikodunun yalan bulunduğu ve buna dayanamayarak intihar ettiği okunur.

YAZARLARIMIZI TANIYALIM

A. Fikri YÜCEL

1905 yılında Ağın'da doğdu. İlkokulu Ağın'da, ortaokul ve liseyi de amcasının oğlu Ömer Lütfü Yücel'in görev yaptığı Şebinkarahisar'da bitirdi.

Öğretmen olarak Alucra, Besni ve Arapgir'de görev yaptıktan sonra, 1969'da emekliye ayrıldı.

Yücel, yörenin eğitim ve kültür etkinlikleriyle yakından ilgilenererek; çevrenin kalkınması, göçün durması, iş olanakları yaratılması, Keban Baraj Gölü'nün getirdiklerinden turizm ve balıkçılık konularında uğraş verdi. 1967'de Arapgir Tarihi adlı kitabını yazdı.

Ağın-Müderriş Hüseyin Efendi Mahallesi'nden Çarikkollugil'in Ayşe-İbrahim Yücel'in oğlu olan A. Fikri Yücel, 1987'de Ankara'da yaşamını yitirmiş olup, 5 çocuk babasıdır.

Orhan ERCAN

1947 yılında Ağın'da doğdu. Ağın İlkokulu ve İbrahim Uçunkaya Ortaokulu'nu bitirdikten sonra, 1968'de Elazığ Sanat Enstitüsü'nden mezun oldu.

Askerlik görevini takiben, TEK Trabzon ve Artvin-Çakmaklıya trafo merkezlerinde görev yaptı. Ailevi nedenlerden dolayı buradan istifa ederek, 1974'de DSİ Keban Ölçüm ve Gözlem Dairesi'ne bağlı Ağın Deprem İstasyonu'nda görev aldı ve burada 25 yıl çalıştı. 1999 Mahalli Seçimlerinde Ağın Belediye Başkanlığına seçildi ve bir dönem görev yaptı.

Ağın-Tatarağası Mahallesi'nden Müjgan-Berber Gencaga Ercan'ın oğlu olan Orhan Ercan, balık ve kara avcılığında Ağın'ın ustaları arasında yer almakta olup, evlidir.

A. Gülcan DİLEK

1950 yılında Ağın-Hozakpur Köyü'nde doğdu. İlk ve ortaokulu Malatya'da bitirdikten sonra, 1968'de Malatya Kız Öğretmen Okulu'ndan mezun oldu.

Malatya'da öğretmen olarak çalıştı ve 1994'de emekliye ayrıldı. Emeklilik döneminde uzun süre özel dershanelerde görev yaptı.

Ağın-Beyelması Köyü'nden Fatma-Sadık Korkmaz'ın kızı olan ve 1970'de Hozakpurlu Necmettin Dilek'le evlenen A. Gülcan Dilek, 2 çocuk annesidir.

Selami KESKİN

1954 yılında Afyonkarahisar'da doğdu. İlk ve ortaokulu Afyon'da, liseyi Ankara'da bitirdikten sonra, Gazi Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nden mezun oldu.

Tarım Bakanlığının Merkez ve Kars, Bilecik, Mersin, Sivas ve Ağrı teşkilatlarında memur, şef, müdür

yardımcısı, uzman, müdür unvanlarında görev yaptıktan sonra. 28 yıllık hizmetin ardından emekliye ayrıldı.

Halen, Ankara'da özel sektörde idari müdür olarak görev yapan ve şiir yazmakta olan Selami Keskin, evli ve 2 çocuk babasıdır.

Bedrettin KELEŞTİMUR

1956 yılında Ağın'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Elazığ'da bitirdi. 1977'de Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Enstitüsü'nden mezun oldu ve lisansını tamamladı.

Kültür Bakanlığı Ders Kitapları Müdürlüğü'ndeki görevinin yanı sıra, 1974'den beri Turan, Nurhak, Günışığı, Hergün, Milliyet, Ortadoğu, Zaman, Türkiye, Tercüman, Ağın Haber vb. gazeteler ile Türk Edebiyatı, Yenises, Erciyes, Kardelen, Kümbet, Güney-Su, Türk Dünyası, Ağın Düşün ve Sanat Dergisi vb. dergilerde makale, şiir ve hikâyeleri yayımlandı.

Aralıksız 5 yıl Fırat Gazeteciler Cemiyeti Başkanlığı yapan, Elazığ'la bağlantılı olarak yapılan tüm ulusal ve uluslararası sosyal-kültürel faaliyetlerde etkin bir şekilde rol alan Keleştimur, halen Günışığı gazetesinin genel yayın yönetmenliğini yürütmektedir.

Ağın-Konak Mezrası'ndan M. Selahattin Keleştimur'un oğlu olan Bedrettin Keleştimur'un; Elazığ Düşünce Harmanı, Hasat Zamanı, Bereket Doğru, Bayrak Şiirleri Güldestesi, Huzura Çıkan Yol adlı eserleri bulunmakta olup, evli ve 3 çocuk babasıdır.

İsmail Ekrem KATI

1964 yılında Elazığ'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Malatya, Bingöl ve Elazığ'da tamamladı.

1989'da "Harput Posta" isimli gazetenin sahipliğini ve yazı işleri müdürlüğünü yaptı. 1993'de Elazığ'ın ilk yayınevi olan Tesfa Yayıncılığı 4 arkadaşı ile birlikte kurdu. "Bir Tarih Elazığspor" adlı araştırma kitabını Faysal Kacar ile birlikte hazırladı. Elazığ Fıkraları (I-II), Anılarda Elazığ, Harput Esnafı, Aziz Şehir Elazığ adlı kitaplarını yayımladı.

2000'de Elazığ Tiyatro Derneği'ni 7 arkadaşı ile birlikte kurarak 5 yıl kurucu başkanlığını yürüttü. Daha sonra, Çayda Çıra Kültür ve Sanat Ürünleri adlı sadece Elazığ yöresine ait ürünlerin satıldığı mağazayı açtı ve Çayda Çıra Yayıncılığı kurdu. 2007'de Elazığ'ın ilk mi-zah dergisi olan "Dındık"ı Fethi Özdenk ile birlikte çıkardı.

Elazığ'da yürütülen sosyal ve kültürel alandaki tüm etkinliklerde görev alan İ. Ekrem Katı, evli ve 2 çocuk babasıdır.

FIKRALAR

İ. Ekrem KATI

Ayıptır Ayıp

Mamoş Dayı İstanbul'da iken bir gün acıkmış. Bir lokantaya girmiş, yiyeceklerin para karşılığı olduğunu bilmeden yemiş yiyebildiği kadar. Kalktığında şef garson:

- Beyefendi, ücretinizi öder misiniz? deyince, Mamoş Dayı gayet ciddi bir şekilde:

- Yov ayıptır ayıp. Nö var zanki, siz de gelin bizde yeyin, demiş.

Azrail'in Cahili

Yoksul gakgoşun bir besili ineği, bir de uyuz eşiği vardı, fakat eli son derece dardaydı. Üç boğaz geçindirmeye yetmiyordu geliri. Bir gece açtı ellerini yalvardı Allah'a, "Beni aha şu eşekten gurtar" diye.

Ertesi sabah ahırın kapısını açtı ki, ne görsün. İnek ölmüş, uyuz eşek kalmış! O öfkeyle sokağa fırlayan gakgoş toplamış milleti başına, göstermiş yerde yatani:

- Bu nedir?

- İneek!...

- Ya şu gaşınıp duran uzun gulahlı yaratuh?

- Eşek!..

- Bre ahali! Ey ilmine, irfanına gurban olduğum Azrail Aleyhisselam. Şu gakgoşlar gaderde mi olamadın? Sana bir ricada bulunduh, eşeknen ineği birbirinden ayıramadın!..

Ceza da Aynısı

Elazığ'ın meşhur kabadayılarından Turgay'ın yıldızı bekçilerle hiçbir zaman uyuşmaz ve bekçilerle kavga eder. Kabadayı Turgay her kavga sonrasında mahkemelik olur ve 20 gün ceza alır. Cezasını tamamladıktan sonra tekrar serbest kalır. Kabadayı Turgay yine aynı suçtan mahkemeye düşmüştür. Turgay'ı yine karşısında gören hâkim sorar:

- Turgay ne iş? Turgay da cevap verir:

- Yine aynısı hâkim bey. Hâkim:

- Ceza da aynısı Turgay.

Gaç Dilden Gonuşah

Sürsürülünün biri, İzmir Kordonboyu'ndaki kafeteryalardan birinde gözüne kestirdiği sarışın ve güzel bir kıza, kendinden gayet emin bir şekilde yaklaşır ve kur yapmaya başlar. Kıza:

- Seni seviyorum, der.

Kız hiç ilgilenmeyince, genç delikanlı kendi kendine, "Hımm, bu kız yabancı turist olmalı" diye düşünür ve sonra:

- I love you!, der.

Kızdan yine cevap alamayınca, bu kez öfkesini belli etmeden:

- I love you diyik da baba, deyince, kız biraz tebessüm eder, fakat yine cevap vermez. Bu kez bizimki hırslı bir şekilde:

- Sevik da imansız. Daha gaç dilden konuşah!, der.

Güneşin Yerini Değiştirseler

Baskil'den Elazığ'a otobüs işleten şoför Musa Dayı, sabahları Elazığ'a gelirken, akşam da Baskil'e dönerken güneşin gözlerine vurmasından hep şikâyet edermiş.

Baskil kaymakamı mesai sonrası çarşı pazar gezerken, Elazığ'dan yeni gelen Musa Dayıya:

- Musa Efendi, Elazığ'da ne var ne yok? diye sormuş. Musa Dayı da:

- Valla beğim şehirde heç bi şey yok. Ama benim bi maruzatım var, deyince, kaymakam da:

- Nedir maruzatın? diye sorar. Musa Dayı da fırsat bu fırsat diyerek:

- Valla kaymakam beğ, bir emir versez de bu güneşin yerini değiştirseler çoh eyi olacah. Sabah ahşam gözüme vuri, demiş.

Hacettir

Palulu bir hemşerimiz Almanya'ya çalışmaya gider ve kısa zamanda büyük paralar kazanarak Palu'ya geri döner. Hemşerimiz artık zengindir. Her istediği şeyi rahatlıkla almaktadır. Köyünde lüks bir ev yaptırır, son model bir araba alır, traktör alır. Bunlar da yetmezmiş gibi evinin önüne bir de tır çeker. Köylüleri merakla sorarlar:

- Yav, evi oturmak için yaptırdın, arabayı biniş gezesin diye aldın, traktörü tarla işlerini yapışın diye aldın. Peki şu tırı ne demeye aldın? Üstelik kapının önünden hiçbir yere de gitmi.

Palulu hemşerimiz hemen cevabını verir.

- Hacettir, bir gün lazım olur.

HABERLER

* Ağın Kaymakamlığı tarafından başlatılmış bulunan “**Ağın’da Senin de Dikili Bir Ağacın Olsun**” kampanyası çerçevesinde bir açıklama yapan Ağın Kaymakamı Soner Zeybek, “Kampanya çerçevesinde Aralık 2008 ayından bugüne kadar; 12 bin tüplü çam, 12 bin akasya, 8 bin meşe, 8 bin badem tohumu ve 200 adet badem fidanının dikimini gerçekleştirdik. 9 Nisan 2009 tarihinden itibaren de dikilen fidanların sulanma ve bakım işlerine devam edilecek ve yeni dikimler 2009 sonbaharında başlayacak” dedi.

* Ağın Aile Hekimliği ile özel bir laboratuvar arasında düzenlenen sözleşme çerçevesinde, bundan böyle bazı tahlillerin (üre, karaciğer, böbrek fonksiyon testleri, kan elektrolitleri, hormon profili, romatizmal testler, hepatit profili, kan sayımı, gebelik ve idrar testleri) Ağın Sağlık Ocağı’nda yapılmasına başlandı.

Test sonuçlarının bir gün sonra Ağın’a ulaştırılacak olması, vatandaşlarımızın gerek sağlık gerekse ekonomik yönden rahatlamasına ortam hazırlayacak.

Bu olanağı sağlayanlara teşekkürlerimizi sunuyoruz.

* 29 Mart 2009 tarihinde yapılan Mahalli İdareler seçimi; malul kişilerle ilgili olarak kullanılan oylar ve aynı kişinin birden fazla kişi adına oy kullanması nedenlerinden dolayı Elazığ İl Seçim Müdürlüğü ile Yüksek Seçim Kurulu Başkanlığı tarafından iptal edildi ve Belediye başkanlığı seçiminin 7 Haziran 2009 tarihinde yeniden yapılması kararlaştırıldı.

Seçimlere kadar Belediye başkanlığı görevini, Belediye Meclisi üyesi Nevzat Tunç vekaleten yürütecek.

Yeniden yapılacak seçimlerde tüm partilere ve adaylara başarılar diliyoruz.

* 23 Mart 2009 tarihinde yapılan seçimler sonucunda Ağın, Ağın mahalle ve köylerinde muhtarlığa seçilen hemşerilerimiz aşağıda gösterilmiştir.

Ağın Merkez	: Ferhat Koçer
Akpınar Mah.	: Mehmet Türkmen
Başpınar Mah.	: Saim Yılmaz
Şenpınar Mah.	: Ahmet Emin Erben
Altunayva Köyü	: Necmi Yılmaz
Aşağıyabanlı Köyü	: Aydın Öksüzöğlü
Bademli Köyü	: Rıza Gündüz
Bahadırlar Köyü	: Mustafa Uzun
Balkayası Köyü	: Hayrullah Ercan
Beyelması Köyü	: Harun Akbay
Demirçarık Köyü	: Hacı Bayram Metin
Dibekli Köyü	: İsmail Güney
Kaşpınar Köyü	: Şükran Doydu Çimen
Modanlı Köyü	: Ömer Akın
Öğrendik Köyü	: Mehmet Bircan Karadayı
Pul Köyü	: Mehmet Yılmaz

Samançay Köyü : Selahattin Özer

Saraycık Köyü : Mehmet Ertaş

Yedibağ Köyü : Nazım Köksal

Yeni seçilen muhtarlarımızı kutlar, görevlerinde başarılar dileriz.

* Elazığ ilçeleri arasında sadece Ağın’da kurulan Üzüm Üreticileri Birliği’nin 2. Genel Kurulu, 23 Mart 2009 tarihinde yapıldı. Ağın Belediyesi’nden kiralanan 323 dönümlük Hop Düzü mevkiindeki arazide, yüksek telli terbiye sistemi ile üzüm bağı yapılması ve salamura yaprak yetiştirilmesi konuları ele alındı. Bu bağlamda, Halk Eğitim Müdürlüğü destekli bağ budama tekniklerine yönelik kurs açılarak, kursiyerlere eğitim verildi.

Ağın’ın ekonomik çehresini değiştirecek bu projenin gerçekleşmesini omuzlayan hemşerilerimizi kutluyoruz.

* Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği tarafından, 12 Nisan 2009 tarihinde Ankara’da yapılacağı duyuru- lan “Ağın Gecesi” ileri bir tarihe ertelenmiştir.

* Değerli hemşerimiz Şerif Aydemir’in “Yazık Olmuş Yârsız Ömrü Geçene” adlı kitabı, Ağın Haber Yayınları arasında çıktı. Aydemir’in akıcı bir üslupla kaleme aldığı ve Ağın’dan çeşitli kesitler sunduğu kitabını, tüm okurlarımıza salık veriyoruz.

* Ağın-Şenpınar Mahallesi’nden Marangoz Muharrem Demirkol’un eşi, Vedat ve Bülent Demirkol’un sevgili anneleri Mezbure Demirkol, 6 Kasım 2008 tarihinde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Vahşen’de toprağa verilmiştir.

* Ağın-Müderri Hüseyin Efendi Mahallesi’nden Çıkınzoğlu’nun Ayşe-Ali Yurtçu’nun oğulları, Nihal Yurtçu’nun eşi, Şener ve Faruk Yurtçu’nun babaları Öğretmen Ziya Yurtçu, 4 Mart 2009 tarihinde yaşamını yitirmiş ve aynı gün Ağın’da toprağa verilmiştir.

* Ağın-Şenpınar Mahallesi’nden rahmetli Münife-Ali Erdem’in kızları, Öğretmen Fuat Erben’in eşi, Hatice Kahramanoğlu, Şakir, Zafer ve Hasan Erben’in sevgili anneleri Fatma Erben, 18 Mart 2009 tarihinde Akçay’da yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Vahşen’de toprağa verilmiştir.

* Ağın-Akpınar Mahallesi’nden Hafize-Mustafa Güzel’in oğulları, Pakize-Kadıyan Saatçı Mehmet Kapısız’ın damatları, Andaç ve Uygur Güzel’in sevgili babaları, Memnune Güzel’in değerli eşi, Nevin ve Ayşe Güzel’in kayınpederleri, Sila, Doruk ve Duru Güzel’in dedeleri, emekli Teftiş Kurulu Başmüfettişi ve Derneğimiz üyelerinden Vehbi Güzel, 26 Nisan 2009 tarihinde yaşamını yitirmiş ve ertesi günü Ankara Karşıyaka Mezarlığı’nda toprağa verilmiştir.

Ölenlere Tanrı’dan rahmet, tüm yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı dileriz.

DOĞUMLAR

MAHALLE/KÖYÜ	ÇOCUĞUN ADI SOYADI	BABA ADI	DOĞUM YERİ	DOĞ. TARİHİ
Akpınar Mahallesi	Karan GÖKALP	Namık Serhan	Şişli	05.01.2009
Akpınar Mahallesi	Hafise Hazal KORKMAZ	Mehmet Hilmi	Malatya	11.02.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Kaan ÇAKAR	Mehmet	Bakırköy	07.03.2009
Aşağıyabanlı Köyü	Zeynep Sıla UZUNOĞLU	Ahmet	Malatya	09.03.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Ali Kaan SERTTAŞ	Evren	Yatağan	10.03.2009
Saraycık Köyü	Göksu Elif ÇEVİK	Güven	Bahçelievler	11.03.2009
Müd Hüs. Ef. Mah.	Görkem Şule ÖZDEMİR	Uğur	Ağın	12.03.2009
Saraycık Köyü	Yusuf İKİNCİ	Halit	Keban	19.03.2009
Samançay Köyü	Ahmet ÖZTÜRK	Serkan	Ağın	21.03.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	M.Selin TÖZÜN	Mustafa Soner	Konak	22.03.2009
Uzungil Mahallesi	Şadiye Berü ŞEN	Celal Alper	Çankaya	23.03.2009
Beyelması köyü	Eda Kaya KARATAŞ	Mustafa Özgür	Çankaya	23.03.2009
Samançay Köyü	Kaya Werner HUBER	Bertram Werner	Kadıköy	24.03.2009
Altunayva Köyü	Sılanaz ÇETİNKAYA	Mehmet	Şahinbey	27.03.2009
Samançay Köyü	Sude KÖPRÜLÜ	F.Korutürk	Karabağlar	29.03.2009
Uzungil Mah.	Efe Kemal BİLGİN	Hakan	Konak	06.04.2009
Hacıyusuf Mah.	Y.Atı MÜCAHİTOĞLU	Murat	Hatay	09.04.2009
Dibekli Köyü	Cem YÜCE	Akın	Esenler	10.04.2009
Beyelması Köyü	Necati Ediz AKSOY	Mustafa	Maltepe	14.04.2009
Hacıyusuf Mah.	Edanur BAYTAŞ	Ekrem Hakkı	Elazığ	19.04.2009
Saraycık köyü	Emir Tuğra İKİNCİ	Serkan	Zeytinburnu	23.04.2009
Kuzgeçe Mah.	Zeynep SAKALLI	Mustafa	Yenimahalle	28.04.2009

Dünyaya yeni gelen yavrularımıza yaşam boyu sağlıklar dileriz.

EVLENENLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	EVLENENİN ADI SOYADI	EVLENME YERİ	EVL. TARİHİ
Müh. Hüs. Ef. Mah.	Mustafa NERKİZ	K.Ayşegül KARADAYI	Bakırköy	09.03.2009
Şenpınar Mahallesi	Yusuf YILDIZ	Gülseren GEZER	Çayırova	12.03.2009
Başpınar Mahallesi	Funda SELÇUK	Aytekin KANTER	Seyhan	16.03.2009
Samançay Köyü	İsmail PASİNLİ	Betül YILDIZ	Malatya	18.03.2009
Saraycık Köyü	Vahdet ERBİL	M.Kübra KARADAĞ	Seyhan	23.03.2009
Akpınar Mahallesi	Onur URHAN	Esra ÖZTÜRK	Çankaya	04.04.2009
Altunayva Köyü	Merve GÜLER	Aykut AYDIN	K.Çekmece	08.04.2009
Dibekli Köyü	Vedat ŞAHİN	Gülçin ERDEMİR	Şişli	09.04.2009
Beyelması Köyü	Halit Lütfi YÜCEL	Gülcan KEY	Elazığ	10.04.2009
Pul Köyü	Taner KARAKAŞ	Emine GÜL	Sultangazi	15.04.2009
Müd. Hüs. Ef. Mah.	Necdet UYGAN	Yasemin KOYUN	Malatya	18.04.2009
Saraycık Köyü	Ahmet AKSU	Çağla YILDIZ	Seyhan	18.04.2009
Akpınar Mahallesi	Nurettin YAVUZ	Zühal ERDOĞAN	Elazığ	20.04.2009
Aşağıyabanlı Köyü	Tarık ÖKSÜZOĞLU	Nurhan TAŞIN	Nilüfer	26.04.2009

Çiftleri kutlar, yaşam boyu mutluluklar dileriz.

ÖLÜMLER

MAHALLE/KÖYÜ	ADI SOYADI	DOĞUM TARİHİ	ÖLÜM YERİ	ÖLÜM TARİHİ
Beyelması Köyü	Mustafa YÜCEL	20.12.1941	Müniş	31.12.2009
Saraycık Köyü	İbrahim ÖZDEMİR	01.07.1925	Saraycık	25.01.2009
Başpınar Mahallesi	Mustafa ERTUĞRUL	22.10.1929	Ağın	19.02.2009

Demirçarık Köyü	Alaattin UZUNOĞLU	01.04.1940	Esenler	27.02.2009
Kuzgeçe Mahallesi	Yusuf Ziya YURTÇU	14.07.1925	Ağın	04.03.2009
Altunayva Köyü	Fatma ÖZER	01.07.1934	Sultangazi	07.03.2009
Modanlı Köyü	Huriye AKIN	03.06.1932	Keban	12.03.2009
Akpınar Mahallesi	İbrahim ÖZDİL	15.08.1925	Ağın	13.03.2009
Beyelması Köyü	Rüçhan ÇAKARALMAZ	24.05.1958	Malatya	14.03.2009
Başpınar Mahallesi	Mehmet Nihat YAVUZ	01.09.1944	Karabağlar	15.03.2009
Şenpınar Mahallesi	Fatma ERBEN	27.07.1926	Edremit	18.03.2009
Öğrendik Köyü	Fatma TEKİN	03.04.1931	Keçiören	20.03.2009
Şenpınar Mahallesi	Bekir Sıtkı KORKMAZ	04.07.1922	Seyhan	24.03.2009
Altunayva Köyü	Ayişe BOZKURT	01.05.1922	Fatih	29.03.2009
Öğrendik Köyü	Fahri KARADAYI	24.03.1954	Torbalı	30.03.2009
Bahadırlar Köyü	Mehmet Hidayet DENİZ	01.07.1934	Altındağ	31.03.2009
Akpınar Mahallesi	Hasan FIRAT	01.03.1926	Yenimahalle	07.04.2009
Başpınar Mahallesi	Fatma ÖZTÜRK	10.03.2009	Malatya	08.04.2009
Altunayva köyü	Hasan Mefit GÜLER	17.01.1937	Çankaya	12.04.2009
Bademli Köyü	Ayşe KARATEPE	21.02.1943	Mamak	26.04.2009
Samançay Köyü	Recep PASİNLİ	20.03.1956	Balçova	26.04.2009
Akpınar Mahallesi	Vehbi GÜZEL	01.04.1942	Çankaya	26.04.2009

Ölenlere Tanrı'dan rahmet, tüm yakınlarına başsağlığı dileriz.

Değerli Okurlarımız,

Gelecek kuşaklara en büyük kültür mirası olarak bırakacağımız,

AĞIN DÜŞÜN VE SANAT DERGİSİ'nin

2009 yılı abone başışı 30 TL'dir.

*Bilindiği gibi, Dergimiz yalnızca abone başışlarıyla
yaşamını sürdürmektedir.*

*Bu durum dikkate alınarak, geçmiş yıllara ait abone başışlarını hâlâ
yatıramamış olan okurlarımızın,*

eski ödentileri ile birlikte yeni abone başışlarını

Ağın Kültür ve Dayanışma Derneği'nin 101843 no.lu

Posta Çeki hesabına yatırmalarını önemle rica ederiz.

DUYURU

Ağın Haber Gazetesi

AĞIN KÜLTÜR VE SANAT ŞENLİĞİ

7-8-9 Ağustos 2009

AĞIN'DA BULUŞALIM...